

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/4/2024
Identifikačné číslo spisu:	2005010029
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štíft
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2005010029.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obžalovaného H. G. a spol., pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 21. novembra 2024 v Bratislave odvolania prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava a obžalovaných H. G., I. R. a I. R. podané proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 15. júna 2023, č. k. 2T/12/2005-3773, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej „Trestný poriadok č. 141/1961 Zb.“) napadnutý rozsudok sa v celom rozsahu zrušuje.

II. Podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb.

obžalovaný H. G., nar. XX. I. XXXX v H., trvale bytom G., B. XXXX/XX,

uznáva sa za vinného, že

1. v presne nezistený deň v mesiaci marec roku 2004 na presne nezistenom mieste od nestotožnenej osoby nelegálne kúpil za sumu asi 12.000 Sk (398,33 eur) pištoľ striebornej farby nezistenej značky s tlmičom kal. 6,35 mm a najmenej 6 ks nábojov kal. 6,35 mm H.,

2. dňa 25. marca 2004 v čase okolo 12.00 hod spolu s nezistenou osobou v S. G. na ul. N. 15 v činžiaku na 1. poschodí s kuklami na hlave a chirurgickými rukavicami na rukách, pričom H. G. držal v ruke zbraň, ktorú predtým zakúpil a nezistená osoba mala nôž, zaklopali na byt poškodeného M. G., po otvorení dverí poškodenou C. R. (t. č. X.) vošli do bytu, H. G. pristúpil k C. R., rukou jej zakryl oči, stlačil ju k zemi, následne ju potiahl do izby, kde ju H. G. strážil; následne keď sa vrátil domov M. G., do bytu ho vtiahol H. G., pričom M. G. sa bránil, počas čoho ho H. G. udel opakovane do hlavy a jeden krát vystrelil, čím ho zasiahol najpravdepodobnejšie do pravého lica, medzitým C. R. sedela v kuchyni na zemi a M. G. prešiel do izby, kde si sadol na pohovku, z ktorej, keď chcel vstať, ho H. G. kopol a jedenkrát ho výstrelom zasiahol a následne odviezol C. R. do kúpeľne, kde ju zatvoril, potom bol M. G. ešte trikrát zasiahnutý strelnými ranami a nezistená osoba M. G. dvakrát pichla do krku, pričom bezprostrednou príčinou smrti M. G. bol krvácaný šok zo zakrvácania do ľavej pľúcnicovej dutiny, mäkkých tkanív krku a navonok z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka,

teda

v bode 1

bez povolenia zadovážil sebe strelnú zbraň,

v bode 2

- spoločným konaním iného úmyselne usmrtil,
- spoločným konaním neoprávnene vnikol do bytu iného a tam neoprávnene zotrval a pri čine použil násilie a taký čin spáchal so zbraňou,
- spoločným konaním inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a čin spáchal v úmysle uľahčiť iný trestný čin,

čím spáchal

v bode 1

trestný čin nedovolaného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. (ďalej „Trestný zákon č. 140/1961 Zb.“),

v bode 2

- trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.,
- trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.,
- trestný čin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Za to sa odsudzuje

Podľa § 219 ods. 1, § 35 ods. 2 a § 40 ods. 1, ods. 5 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky 2 (dva) mesiace a 25 (dvadsaťpäť) dní.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. sa zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do prvej nápravnovúchovnej skupiny.

III. Podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. sa z dôvodu § 226 písm. c) Trestného poriadku č. 141/1961 Zb.

1. obžalovaný I. R., nar. XX. Q. XXXX v H., trvale bytom G.,

2. obžalovaný I. R., nar. 9. marca 1983 v Bratislave, trvale bytom H., M. XXXX/XX,

oslobodzujú

spod obžaloby prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava z 27. októbra 2005, č. k. 2 Kv 34/04-312, pre skutky právne kvalifikované

v prípade obžalovaného I. R. v bode 1 obžaloby ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona a v bode 2 obžaloby ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Trestného zákona, trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a trestný čin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Trestného

zákona č. 140/1961 Zb. a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona,

v prípade obžalovaného I. R. v bode 2 obžaloby ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Trestného zákona a trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona,

ktoré mali byť podľa obžaloby spáchané na skutkovom základe, že

1. I. R. ako mladistvý dňa 25. novembra 2003 v čase o 14,27 hod. v H. na ul. D. č. X vošiel do pobočky O., a.s. H., kde pod hrozbou použitia nezistenej zbrane prinútil pracovníčky banky H. D. a J. Z. k vydaniu finančnej hotovosti a to 102.100,- CZK, 34.210,- eur, 1.520.820,- Sk a 15.527,- USD, po čom z banky odišiel, čím O., a.s. H. spôsobil škodu vo výške 3.591.954,85 Sk, pričom Z.-G. C., a.s. H. dodatočne vyplatila O., a.s. H. poistné plnenie vo výške 988.824,- Sk,

2. na žiadosť I. R. v presne nezistený deň mesiaca marec 2004 na presne nezistenom mieste od nestotožnenej osoby H. G. nelegálne kúpil za sumu asi 12.000,- Sk pištoľ striebornej farby nezistenej značky s tlmičom kalibru 6,35 mm a najmenej 5 ks nábojov kalibru 6,35mm H., ktoré odovzdal I. R. a následne po predchádzajúcej vzájomnej dohode H. G., I. R. a I. R. dňa 25. marca 2004 v čase okolo 12.00 hod. prišli do S. G. na ul. N. č. XX na osobnom motorovom vozidle zn. D. K., EČ: H-XXX V. I. R., ktorý zostal čakať pred činžiakom vo vozidle a H. G. a I. R. vošli do činžiahu, kde si obaja navliekli gumené chirurgické rukavice, nasadili si na hlavu kukly, vyšli na 1. poschodie, pričom H. G. držal v ruke zbraň, ktorú zakúpil predtým I. R., I. R. mal nôž a zaklopali na byt poškodeného M. G., po otvorení dverí C. R., vošli do bytu, H. G. pristúpil k C. R., rukou jej zakryl oči, stlačil ju k zemi, následne ju potiahol do izby ku kreslu, kde si sadla, pričom H. G. ju strážil a I. R. prehľadával byt a následne C. R. napísal na lístok, aby mu povedala, kde sú peniaze, na čo im oznámila, že peniaze sú v skrini na chodbe, odkiaľ I. R. priniesol igelitovú tašku s presne nezisteným množstvom peňazí, následne sa vrátil domov M. G., ktorého do bytu vtiahol H. G., pričom M. G. sa bránil, počas čoho H. G. ho udel opakovane do hlavy a jedenkrát vystrelil, čím ho zasiahol najpravdepodobnejšie do pravého líca, medzitým C. R. sedela v kuchyni na zemi a M. G. prešiel do izby, kde si sadol na pohovku, z ktorej, keď chcel vstať, ho H. G. kopol a jedenkrát ho výstrelom zasiahol, následne odviezol C. R. do kúpeľne, kde ju zatvoril, potom bol M. G. ešte trikrát zasiahnutý strelnými ranami a I. R. M. G. dvakrát pichol do krku, pričom bezprostrednou príčinou smrti M. G. bol krvácaný šok zo zakrvácania do ľavej pohrudnicovej dutiny, mäkkých tkanív krku a navonok z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka, H. G. a I. R. následne zobrali igelitovú tašku s peniazmi, byt zamkli zvonku kľúčom, ktorý ponechali v zámku a odišli k vozidlu, kde ich už čakal I. R., všetci traja odišli smerom na D. I. a K., kde počas cesty I. R. dal H. G. sumu cca 200.000,- Sk, I. R. sumu cca 130.000,- Sk a ostatné peniaze si ponechal, počas cesty vyhodili igelitovú tašku so zbraňou, nožom, kuklami, rukavicami a lístkami, ktoré písali C. R. a spálili vrchný odev, ktorý mali H. G. a I. R. oblečení, ostatné odevné zvršky, ktoré mali I. R. a H. G. oblečené a obuv spálili v kachliach u I. R.,

pretože nebolo dokázané, že obžalovaný I. R. spáchal skutky v bodoch 1 a 2 obžaloby, resp. že obžalovaný I. R. spáchal skutok v bode 2 obžaloby.

Podľa § 229 ods. 3 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. sa poškodení Z. - G. poisťovňa, a. s., C. XX, H., a O. H. X. M. and G., a.s., pobočka zahraničnej banky, Š. X/A, H., odkazujú s nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach.

IV. Podľa § 256 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. sa odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom z 15. júna 2023, č. k. 2T/12/2005-3773, uznal za vinných v bode 1 z trestného činu lúpeže podľa 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej „Tr. zák.“ alebo „Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005“) obžalovaného I. R., v bode 2 z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. obžalovaného H. G. a v bode 3 obžalovaných H. G. a I. R. z trestných činov vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák., porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a obžalovaného I. R. z poskytnutia pomoci k trestnému činu porušovania domovej slobody podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., a to na skutkovom základe, že

1. obžalovaný I. R. dňa 25. novembra 2003 v čase o 14,27 hod. v H. na ul. D. č. X vošiel do pobočky O., a.s. H., kde pod hrozbou použitia nezistenej zbrane prinútil pracovníčky banky H. D. a J. Z. k vydaniu finančnej hotovosti a to 102.100,- CZK, 34.210,- EUR, 1.520.820,- Sk a 15.527,- USD, po čom z banky odišiel, čím O., a.s. H. spôsobil škodu vo výške 3.591.954,85 Sk, pričom Z.-G. poisťovňa, a.s. H. dodatočne vyplatila O., a.s. H. poistné plnenie vo výške 988.824,- Sk,

2. obžalovaný H. G. v presne nezistený deň mesiaca marec 2004, na presne nezistenom mieste, od nestotožnenej osoby nelegálne kúpil za sumu asi 12.000,- Sk pištoľ striebornej farby, nezistenej značky s tlmičom kal. 6,35 mm a najmenej 6 kusov nábojov kal. 6,35 mm H.,

3. následne po predchádzajúcej vzájomnej dohode s H. G. a I. R. poskytol I. R. H. G. a I. R. dňa 25. marca 2004 osobné motorové vozidlo zn. D. K., EČ: H.-XXX V., ktorým v čase okolo 12.00 hod. prišli do S. G. na ul. N. č. XX, potom ako videli, že poškodený M. G. ide von, I. R. zostal čakať pred činziakom vo vozidle a H. G. a I. R. vošli do činziaku, kde si obaja navliekli gumené chirurgické rukavice, nasadili si na hlavu kukly, vyšli na 1. poschodie, pričom H. G. držal v ruke zbraň, ktorú zakúpil predtým I. R., I. R. mal nôž a zaklopali na byt poškodeného M. G.. Po otvorení dverí C. R., vošli do bytu, H. G. pristúpil k C. R., rukou jej zakryl oči, stlačil ju k zemi, následne ju potiahol do izby ku kreslu, kde si sadla, pričom H. G. ju strážil a I. R. prehľadával byt a následne C. R. napísal na lístok, aby mu povedala, kde sú peniaze, na čo im oznámila, že peniaze sú v skrini na chodbe, odkiaľ I. R. priniesol igelitovú tašku s presne nezisteným množstvom peňazí. Následne sa vrátil domov M. G., ktorého do bytu vtiahol H. G., pričom M. G. sa bránil, počas čoho H. G. ho udel opakovane do hlavy a jeden krát vystrelil, čím ho zasiahol najpravdepodobnejšie do pravého líca. Medzitým C. R. sedela v kuchyni na zemi a M. G. prešiel do izby, kde si sadol na pohovku, z ktorej, keď chcel vstať ho H. G. kopol a jedenkrát ho výstrelom zasiahol a následne odviezol C. R. do kúpeľne, kde ju zatvoril. Potom bol M. G. ešte trikrát zasiahnutý strelnými ranami a I. R. M. G. dvakrát pichol do krku, pričom bezprostrednou príčinou smrti M. G. bol krvácajúci šok zo zakrvácania do ľavej pľúcnicovej dutiny, mäkkých tkanív krku a navonok z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka. H. G. a I. R. následne zobrali igelitovú tašku s peniazmi, byt zamkli zvonku kľúčom, ktorý ponechali v zámku a odišli k vozidlu, kde ich už čakal I. R.. Všetci traja odišli smerom na D. I. a K., kde počas cesty I. R. dal H. G. sumu cca 200.000,- Sk, I. R. sumu cca 130.000,- Sk a ostatné peniaze si ponechal. Počas cesty vyhodili igelitovú tašku so zbraňou, nožom, kuklami, rukavicami a lístkami, ktoré písali C. R., a spálili vrchný odev, ktorý mali H. G. a I. R. oblečený. Ostatné odevné zvršky, ktoré mali I. R. a H. G. oblečené a obuv spálili v kachliach u I. R..

Za to bol prvostupňovým súdom uložený

- obžalovanému H. G. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák., nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., § 33 písm. g), písm. ch), písm. j) Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov so zaradením podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do prvej nápravno- výchovnej skupiny,

- obžalovanému I. R. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák., nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., § 33 písm. b) Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov so zaradením podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do druhej nápravnovúchovnej skupiny, podľa § 71 ods. 3 Tr. zák. a podľa § 3 ods. 1 zákona č. 448/2002 Z. z. ochranný dohľad jeden rok s tým že podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 448/2002 Z. z. o ochrannom dohľade mu bola uložená povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody osobne sa hlásiť probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste svojho pobytu jedenkrát mesačne, podľa § 55 ods. 1 písm. c) Tr. zák. trest prepadnutia veci 1.000,- eur, ktoré sa v súčasnosti nachádzajú na účte Krajského súdu v Trnave s tým, že podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát,

- obžalovanému I. R. podľa § 238 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, desiatich mesiacov a jedného dňa so zaradením podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. do prvej nápravnovúchovnej skupiny.

Podľa § 229 ods. 1 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej „Tr. por.“) boli poškodení Z.-G. poisťovňa a.s. a O. H. X. M. and G. a.s., pobočka zahraničnej banky, s nárokom na náhradu škody prvostupňový súd odkázaní na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku v zákonom ustanovenej lehote podali odvolania:

- prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave v neprospech obžalovaných H. G. proti výroku o treste, I. R. proti výroku o treste a I. R. proti výrokom o vine a treste písomným podaním z 19. júna 2023 osobne doručeným na prvostupňový súd 20. júna 2023 (č. l. 3763),
- obžalovaný H. G. prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Cíbika proti výrokom o vine a treste písomným podaním z 29. júna 2023, doručeným na prvostupňový súd 4. júla 2023 (č. l. 3764),
- obžalovaný I. R. a obžalovaný I. R. proti výrokom o vine a treste priamo do zápisnice po vyhlásení napadnutého rozsudku (č. l. 3759).

Prokurátorka podané odvolanie zdôvodnila podaním z 3. októbra 2023 (č. l. 3869 - 3873), v ktorom navrhla, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a výroku o treste voči obžalovanému I. R. a vo výrokoch o treste voči obžalovaným H. G. a I. R. a podľa § 259 ods. 3 Tr. por.:

- uznal obžalovaného I. R. za vinného z pomoci k trestnému činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 9 ods. 2, § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a pomoci k trestnému činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a odsúdil obžalovaného I. R. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, použitím nálezů Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 10/2011 z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s poukazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 do tretej nápravnovúchovnej skupiny,
- obžalovaného H. G. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, použitím nálezů Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 10/2011 z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., s použitím § 33 písm. g), písm. ch), písm. j) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s poukazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 do tretej nápravnovúchovnej skupiny,
- obžalovaného I. R. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona, použitím nálezů Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 10/2011 z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., s použitím § 33 písm. b) Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 do tretej nápravnovúchovnej skupiny, podľa § 71 ods. 3 Tr. zák. a podľa § 3 ods. 1 zákona č. 448/2002 Z. z. uložil ochranný dohľad v trvaní jedného roka, podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 448/2002 Z. z. o ochrannom dohľade uložil povinnosť po

prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, osobne sa hlásiť probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v mieste svojho pobytu jedenkrát mesačne a podľa § 55 ods. 1 písm. c) Tr. zák. uložil trest prepadnutia veci jedentisíc eur.

Prokurátorka v odvolaní namietala predovšetkým tieto základné skutočnosti:

- trestným činom v bode 3 napadnutého rozsudku bola obeť vraždy okrem strelných poranení aj brutálne bodnutá ostrým predmetom v oblasti krku, okrem toho nie je možné opomenúť ďalšiu skutočnosť a to, že k samotnej vražde došlo kvôli získaniu finančnému prospechu, pričom usmrtenie obete bolo vopred pripravené, nakoľko bola na miesto činu prinesená strelná aj bodná zbraň a miesto činu, resp. pohyb osoby bol dlhšie odsledovaný, tiež pri usmrtení obete zavážila skutočnosť, že ona samotná sa vyhrážala páchateľovi (R.) „gulťou“, a preto z tejto obavy, aby sa im nepomstil týmto spôsobom, obeť (G.) preventívne úmyselne usmrtili R. so G., nevierohodným je tvrdenie páchateľa, že R.T. obeť doniesol predtým svoje peniaze (podiel na lúpeži v banke), ktoré si mal u G. uložiť, pretože nie je racionálne, aby si sám lupič z banky dobrovoľne zo svojej dispozície odňal lup a dal ho osobe, u ktorej nemal žiadnu záruku, že mu v budúcnosti lup odovzdá späť a hlavným cieľom páchateľa bolo vziať G. podiel z lúpeže a nie páchateľov vlastný podiel, ktorý si mal u obete dobrovoľne odložiť,
- keďže motívom vraždy boli finančné prostriedky, a to ani nie páchateľove vlastné, ale ulúpené z banky, je uloženie trestu obžalovaným R. na šesť rokov a G. na štyri roky neprimerané a to ani vzhľadom na už uplynutú dobu 19 rokov, nakoľko trest, ktorý by bolo možné uložiť v tomto prípade, je v trestnej sadzbe od 15 do 25 rokov bez ohľadu na to, či je stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť veľmi vysoký a možnosť nápravy páchateľa obzvlášť sťažená, v tak nízkych trestných sadzbách by nebola zohľadnená brutalita útoku ani bezohľadný motív - peniaze, ktorých pôvod bol z trestnej činnosti a následné preventívne zavraždenie obete zo strachu z pomsty,
- pri mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody podľa § 40 ods. 1 alebo 2 Tr. zák. nemožno uložiť trest o. i. pod päť rokov, ak je dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody aspoň dvanásť rokov, trestná sadzba znížená na štyri roky pre G. bola jednak nižšia ako dovoľuje ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, ale rozhodná je aj tá skutočnosť, že páchatelia finančné prostriedky z vraždy, resp. ulúpené z banky neodovzdali a po takto krátkom pobyte vo výkone trestu odňatia slobody s prihliadnutím na možnosť podmieneného prepustenia by následne ulúpené peňažného prostriedky mohli podľa svojich podielov „nerušené“ ďalej užívať na slobode, rovnako ako aj mali túto možnosť doteraz a výchovný vplyv na spoločnosť by nebol žiadny, resp. výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti by nebolo týmto účinné s ohľadom i na generálnu prevenciu trestu; vzhľadom na uplynutú dobu považuje prokurátorka za oprávnené aj s prihliadnutím na možnosť podmieneného prepustenia na slobodu zníženie trestnej sadzby u obžalovaného R. na 8 rokov a u obžalovaného G. na 6 rokov, pretože tieto tresty sa pohybujú na polovici dolnej hranice trestnej sadzby 15 rokov,
- u obžalovaného R.Č. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky 10 mesiacov a 1 deň namietala vzhľadom na skutočnosť, že vedel k akým následkom môže smerovať prinesenie zbrane na účel ďalšieho konania R. a G. v bydlisku G., R. si tiež prevzal po vražde svoj podiel 130 tis. Sk, teda je nelogické, aby sa za trestný čin, ktorý obžalovaní spáchali v bydlisku G., prevzal peniaze v takej hodnote a nepýtal sa ako to dopadlo a čo sa konkrétne stalo so G., hlavne je to vylúčené priamo z povahy samotného obžalovaného R., nakoľko tento kvôli peniazom je ochotný vraždiť, tak prečo by sa mal následne o takú veľkú sumu deliť „bez podstatného dôvodu“ iba za požičanie vozidla, R. z tohto dôvodu musel byť oboznámený, že voči G. bude použité aj násilie a že bude účastný na spáchaní závažnejšieho trestného činu ako len porušovania domovej slobody, teda nie je vôbec logické a už vonkoncom nie pri osobe, ktorá spáchala najprv lúpež v banke a potom kvôli finančným prostriedkom brutálny bodnutím do krku usmrtila komplica z tejto lúpeže, teda aby osobe, ktorá sa s nimi iba prevezie na miesto činu, dala takú značnú sumu peňazí,
- rozporuje vyjadrenie v napadnutom rozsudku, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by obžalovaný R. bol vopred uzrozumený s úmyslom konania obžalovaných, teda usmrtiť poškodeného za účelom získania finančných prostriedkov z lúpeže, keďže trestná činnosť bola obžalovaným preukázaná v plnom rozsahu, obžalovaný G. popísal svoje konanie aj konanie spoluobžalovaných, zo znaleckého posudku je zistené, že na tele poškodeného G. bolo päť strelných rán, z toho tri zastrely hlavy a dva hrudníka, bola mu spôsobená bodnorezná a bodná rana na krku, pričom silové pôsobenie bolo intenzívne a prudké a rezné rany na pravej ruke, ktorých intenzita pôsobeného násillia nebola veľká, páchatelia sa na

spáchanie skutku vopred pripravovali a zadovážili si potrebné nástroje, pričom R. celú akciu riadil, spoločne so G. si zabezpečili kukly, gumené rukavice a nôž, ktorým R. dvakrát bodol M. G. do krku, premyslenosť celej trestnej činnosti potvrdzuje skutočnosť, že asi týždeň pred zavraždením G. prišli za účelom monitorovania jeho pohybu všetci traja do S. G. a sledovali jeho pohyb; R. uviedol pri jeho vyťažovaní príslušníkovi PZ M. C., že na lúpeži sa dohodol s M. G., pričom peniaze si rozdelili na polovicu, neskôr sa R. obával mať doma takú veľkú hotovosť a tak ju odniesol G. s tým, že si ich bude brať postupne, G. mu na vrátenie peňazí uviedol, že mu žiadne nedá a pokiaľ neprestane, dostane desať guľ do hlavy a G. ďalej tvrdil, že všetci traja vystúpili v G. a u R. spálili veci, R. musel byť dobre oboznámený za taký dlhší čas sledovania obete, že k nej idú pre peniaze a že boli aj vyzbrojení a preto následok musel predvídať a aj ako to celé môže skončiť, z výpovede svedka I. Š. z prípravného konania bolo zistené, že R. sa vyjadril, že G. nechceli zabiť R. so G., obžalovaní tam išli jednoznačne za peniazmi, z ktorých podiel aj R. si bez akýchkoľvek problémov prevzal po zavraždení obete, R. musel vedieť, že na tento účel (akýmkoľvek prostriedkami zobrať G. peniaze) boli R. so G. aj vybavení zbraňami a kuklami, nakoľko je nelogické, aby spolupáchateľ lúpeže G. im odovzdal minimálne polovicu ukradnutej sumy len tak dobrovoľne, ale obžalovaní museli predvídať aj to, že bude klásť odpor, čo sa aj napokon stalo, nelogická je aj výpoveď H. G., ktorý v prípravnom konaní uviedol, že sa tam idú iba porozprávať s kuklami a zbraňou, aby im G. nevidel do tváre, no pritom by po hlase alebo podľa postavy alebo aj očí určite spoznal R.T., spolupáchateľa z lúpeže, kukly mali na tvári, pričom však dobre vedeli, že z obavy z pomsty G. (ktorý sa R.I. aj vyhrážal guľkou, ak si príde peniaze pýtať) ho musia zavraždiť, keď mu chcú zobrať minimálne aj jeho podiel, s R. všetci traja boli v S. G. štyrikrát sledovať poškodeného G., spoločne sa dohodli, že pôjdu za poškodeným, R. do bytu ísť nemal, po násilnom odobratí peňazí od G. si nemohol teda R. myslieť, že keď ich zoberú G., že to G. nechá tak a nebude sa chcieť pomstiť, nelogicky vyznieva konštatovanie, že R. dostal peniaze v takej veľkej sume za to, že požičal auto, v ktorom sedel a nešoféroval ho, pričom keďže aj vedel za akým účelom sa ide za obeťou (pre peniaze), že by to táto nenechala len tak a chcela by sa pomstiť a preto sa s ňou G. a R. musia vysporiadať a teda vedel, čo idú robiť a ako sa to môže jedine skončiť, na základe čoho pri uznaní viny a ukladaní trestu prvostupňový súd u obžalovaného I. R. nesprávne posúdil právnu kvalifikáciu skutku.

Obžalovaný H. G. podané odvolanie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Cíbika podaním z 12. septembra 2023 (č. l. 3821 - 3830), v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol vo veci tak, že ho pri skutku v bode 3 uzná za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1, resp. § 221 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a trestného činu obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a uloží mu primeraný trest. Odvolateľ uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku, pričom namietol tieto základné skutočnosti:

- z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, aké bolo hodnotenie dôkazov zo strany súdu pri uznaní viny z trestného činu vraždy, keď zo strany súdu absentuje vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov, pokiaľ prvostupňový súd ustálil, že časť skutku v bode 3 sa mala stať spôsobom ako je uvedené v jeho skutkovej vete ohľadom toho, že odvolateľ poškodeného M. G. v izbe kopol a zasiahol ho jedenkrát výstrelom, tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolateľ nikdy netvrdil, že by mal na poškodeného M. G. aj vystreliť (okrem strelnej rany č. 3) a uvedené netvrdí ani jediný priamy svedok C. X.Á., pričom poukázal na jej výpoveď na hlavnom pojednávaní 14. marca 2022 s tým, že taký priebeh deja ako uvádzala svedkyňa X., uvádza aj odvolateľ, ďalej poukázal na závery vyšetrovacieho pokusu, v rámci ktorého vypovedala aj svedkyňa C. X., pričom jej výpoveď na vyšetrovacom pokuse je takmer totožná s jej prvou výpoveďou v prípravnom konaní z 26. apríla 2005 a s jej výpoveďou na hlavnom pojednávaní 22. apríla 2022, t. j. ide o výpovede, ktoré sa zhodujú s výpoveďami odvolateľa, podstatnou je tá časť, kde svedkyňa X. uvádza, že ďalší výstrel počula ako ju ten vysoký (svedkyňa označuje odvolateľa ako toho vyššieho) odviezol do kúpeľne, ten v tom čase nemal zbraň ani nič iné a potom ako ju zavrel do kúpeľne, už výstrely nepočula; vzhľadom na uvedené je zrejmé, že strelcom výstrelův 1, 2, 4 a 5, ku ktorým došlo v obývačke, nemohol byť odvolateľ, ale obžalovaný I. R. a okrem zápisnice z vyšetrovacieho pokusu je výpoveď poškodenej C. R. súčasťou znaleckého posudku č. XXXX/XXX, odvolateľ dal do pozornosti, že prvostupňový súd konštatoval, že v priebehu dokazovania nebol zistený konkrétny dôvod, pre ktorý by mal odvolateľ

nepravdivo usvedčovať spoluobžalovaného R. a ak potom prvostupňový súd pri skutku v bode 3 vychádzal iba z výpovede odvolateľa a výpovede poškodenej C. X., tak potom dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že odvolateľ mal streliť do poškodeného M. G., keď chcel vstať z pohovky a toto skutkové zistenie nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov, rovnako tak v skutkovej vete skutku v bode 3 nie je uvedený strelec ostatných troch strelných rán, z vyššie uvedených dôkazov však vyplýva, že strelcom bol bez pochybností obžalovaný I. R.,

- k jednotlivým zraneniam, ktoré utrpel poškodený M. G., sa vyjadrili formou spoločného písomného znaleckého posudku znalci z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Roman Kuruc a MUDr. Martin Lenko, ktorí dospeli k záveru, že bezprostrednou príčinou smrti M. G. bol krvácajúci šok do ľavej pohrudnicovej dutiny, mäkkých tkanív krku a navonok pri strelných poraneniach hlavy a hrudníka, bodno - reznej a bodnej rane krku po napadnutí inou osobou, na tele M. G. zistili poranenia lokalizované na hlave (strelné rany č. 1, 2 a 3, okrem toho odreniny, podliatiny, tržné rany a tržnozmliaždenú ranu lokalizovanú v tvárovej časti hlavy, z vlastností týchto poranení vyplýva, že vznikli účinkom mechanického násilia rôzneho charakteru a intenzity), na krku (bodno-rezná a reznú ranu), na hrudníku (strelné rany č. 4 a 5), na pravej ruke (povrchové rezné rany lokalizované v dlani a na bruškách prstov pravej ruky), nad rámec znaleckého posudku sa znalec MUDr. Roman Kuruc na hlavnom pojednávaní 22. marca 2007 (výpoveď bola čítaná na hlavnom pojednávaní) vyjadril k jednotlivým zraneniam poškodeného ohľadom zlučiteľnosti so životom, pričom konštatoval, že jednoznačne nezlučiteľné so životom boli strelná rana č. 1 nachádzajúca sa vľavo na čele, resp. v ľavom obočí a strelné rany č. 4 a 5 na prednej strane hrudníka, taktiež nezlučiteľné so životom bola bodno - rezná rana v krku, ostatné poranenia boli síce závažné, ale nemožno ich hodnotiť ako jednoznačne nezlučiteľné so životom, neboli takého charakteru, ktoré by bezprostredne ohrozovali život poškodeného a viedli k smrti s tým, že všetky poranenia vznikli za života poškodeného, zrejme v krátkom časovom slede, nedá sa určiť ako jednotlivé poranenia postupne vznikali, podľa zistenia znalcov je zrejme, že tieto vznikali v krátkom časovom slede za sebou, týka sa to rán 1, 2 a 4, 5,

- pokiaľ ide o strelnú ranu č. 3, ktorá vznikla pri bitke v chodbe medzi odvolateľom a M. G., zo znaleckého posudku MUDr. Kuruca a MUDr. Lenka, resp. zo znaleckého posudku prof. MUDr. Hirta, CSc. a doc. Ing. Juříčka bolo preukázané, že táto zasiahla poškodeného z bezprostrednej blízkosti a je zrejme, že to bolo náhodne pri zápase tak, ako to opisuje odvolateľ vo výpovedi, táto rana neohrozila bezprostredne život poškodeného G., po tejto poškodený komunikoval a pohyboval sa bez pomoci iného a patrila medzi tie, ktoré by bezprostredne ohrozovali život poškodeného a viedli k smrti,

- podľa znalcov MUDr. Kuruca a MUDr. Lenka do hlavy poškodeného bolo vystrelené ešte jedenkrát sprava do oblasti pravého líca pred ušnicou, pričom streľba smerovala mierne šikmo zhora nadol a zozadu dopredu, páchatel sa najpravdepodobnejšie nachádzal po pravej bočnej strane tela poškodeného, prípadne ak mal poškodený v momente výstrelu hlavu natočenú smerom doľava, mohol sa páchatel nachádzať aj viac pred pravou prednou stranou tela poškodeného, toto strelné poranenie mohlo dobre vzniknúť pri vzájomnej stojacej, resp. tejto blízkej polohe, vo výpovedi znalca MUDr. Kuruca na hlavnom pojednávaní 23. septembra 2010 znalec na otázku obhajoby uvádza, že pokiaľ sa vo vyššie uvedenej protokolácii uvádzala poloha strelca, správne je uvádzať poloha zbrane, z vyjadrenia revízneho súdneho znalca prof. MUDr. Hirta, CSc. (strana 57 a 58 jeho znaleckého posudku č. 2353/2009) k strelnému poraneniu č. 3 zistenému znalcami MUDr. Kurucom a MUDr. Lenkom vyplýva zhoda s určením smeru pohybu strely v tele poškodeného G., čo znalec vyjadril aj graficky, odvolateľ počas celého trestného konania uvádza, že nevystrelil úmyselne na poškodeného počas zápasu v chodbičke bytu a pravdepodobne došlo k náhodnému výstrelu, o ktorom sa dozvedel až neskôr v obývačke od poškodeného, odvolateľ má za to, že vierohodnosť a pravdivosť tvrdení odvolateľa potvrdzuje práve znalecký revízny posudok na strane 57 k rane č. 3, ktorý cituje a podľa odvolateľa nasvedčuje jeho tvrdeniu, že došlo k náhodnému výstrelu v chodbičke po vojení poškodeného do bytu počas zápasu odvolateľa s poškodeným z dôvodov, že odvolateľ držal strelnú zbraň v ľavej ruke, čo zodpovedá strelnému zraneniu poškodeného M. G. č. 3, kde otvor vstrelu sa nachádza v pravej časti tváre pod ušným lalokom, uvedené korešponduje s tým, že odvolateľ je vysoký 190 cm a poškodený M. G. bol podľa pitevného protokolu vysoký 184 cm a smer strelného kanálu prechádzal mierne zhora dole - zozadu dopredu - sprava doľava a uvedené svedčí o postavení strelca a polohe zbrane k telu poškodeného; z ohliadky miesta činu a fotodokumentácie k nej najmä z fotozáberu č. 8, 9, 19 je zachytená stopa č. 4 balistická stopa - nábojnica, z čoho je zrejme, že v tejto časti bytu - chodbe došlo k

výstrelu a predmetné tvrdenie obhajoby sa opiera aj o výpoveď svedkyne C. X. a znalca MUDr. Kuruca v prípravnom konaní, kedy uviedol, že výpoveď obvineného G. nie je v rozpore s pitevným nálezom a zranenia mohli vzniknúť aj tak, ako to uvádzal tento vo výpovedi, resp. že pri zápase na chodbe mohlo vzniknúť aj strelné poranenie s najväčšou pravdepodobnosťou strelná rana č. 3, čo znalec potvrdil aj vo výpovedi na hlavnom pojednávaní 23. septembra 2010; z ohliadky miesta činu a fotodokumentácie k nej najmä z fotozáberu č. 19 je vidieť chodbičku po príchode cez vchodové dvere do inkriminovaného bytu, kde vpravo na voľne odložených dverkách bola počas ohliadky miesta činu zaistená stopa č. 6 - biologická krvná stopa, ktorá poukazuje na smer, množstvo a intenzitu jej dopadu na vyššie uvedený hmotný substrát (zhora kolmo nadol), čo zodpovedá krvácaniu zo strelného zranenia poškodeného označeného v súdnej pitve ako zástrel č. 3; odvolateľ poukázal na závery odborného vyjadrenia psychologičiek PhDr. Dagmar Kalászovej a Mgr. Daniely Bednárovej vyplývajúce z ich testovania lateralít u odvolateľa, ako aj na ich vyjadrenia na hlavnom pojednávaní, ktoré jednoznačne preukazujú, že je pravák, preto aj jeho tvrdenie o tom, že pri zápase s poškodeným G. použil k zápasu pravú ruku, je možné považovať za hodnoverné, v ľavej ruke pasívne počas tohto zápasu držal zbraň, z ktorej vyšiel náhodne výstrel, o ktorom tvrdí, že sa jedná o strelnú ranu č. 3; vzhľadom na uvedené skutočnosti možno ustáliť, že výstrel č. 3 bol náhodný, nie úmyselný, pričom išlo o ranu, ktorá nebola takého charakteru, že by bezprostredne ohrozovala život poškodeného, resp. viedla k jeho smrti a na rozdiel od napadnutého rozsudku sa vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní podarilo preukázať tvrdenie odvolateľa, že vo vzťahu k poškodenému nekonal v úmysle ho usmrtiť, odvolateľ od začiatku konania popiera, že by strieľal na poškodeného, alebo že by ho pichal nožom, v tejto súvislosti poukázal na výpoveď poškodenej C. X., ktorá jasne uvádza, že „ten vyšší“ (podľa odvolateľa H. G.) bol v čase výstrelův (podľa odvolateľa výstrelův č. 1, 2, 4 a 5) pri nej, t. j. nemohol strieľať,

- vo vzťahu k dôveryhodnosti svojej výpovede poukázal odvolateľ na výpovede svedka I. Š., ktorý vypovedal už v prípravnom konaní, že v danom čase bol príslušníkom ZVJS, ktorý prijímal aj obžalovaného I. R., ktorý mu pritom povedal, že poškodeného zabiť nechcel, iba ho chcel postrašiť a svedka M. C., ktorý vypovedal ešte v prípravnom konaní, že sa mu ku skutku priznal obžalovaný I. R.,
- pokiaľ ide o majetkový motív, ktorý mal byť podľa napadnutého rozsudku preukázaný, pretože obžalovaný konal v snahe zmocniť sa finančných prostriedkov, ktoré mali pochádzať z lúpežného prepadnutia v banke a ktoré mal prechovávať poškodený M. G., v tomto smere podľa odvolateľa abscentuje akákoľvek úvaha prvostupňového súdu ako sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov a v tejto súvislosti uviedol, že dôvod pre ktorý išiel s obžalovaným R.I. do bytu poškodeného G., nebol majetkový prospech, ale postrašiť ho, lebo odvolateľ mal strach o svoj život, lebo vedel, že poškodený G. ho chce zabiť, ani svedkyňa C. X. na hlavnom pojednávaní 14. marca 2022 neuvádzala, že by mala byť zobraňovaná akákoľvek igelitka s peniazmi z bytu a neuvádza ani žiadne iné skutočnosti, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že by dôvodom konania mal byť majetkový motív, rovnako z výpovede svedka I. Š., ktorému obžalovaný R. uviedol, že chcel poškodeného iba postrašiť, je možné vylúčiť majetkový motív,
- podľa odvolateľa je správne právne kvalifikovať jeho konanie pri skutku v bode 3 ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1, resp. § 221 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, trestný čin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, pričom v závere odvolania odvolateľ uviedol, že chce ešte raz vyjadriť úprimnú ľútosť nad svojím konaním bez ohľadu na to, ako bude jeho konanie právne kvalifikované a verí, že svojím riadnym spôsobom života od skutku (takmer 20 rokov), keď bol stále zamestnaný, založil si rodinu, vychováva s manželkou dve maloleté deti, nedopustil sa žiadnej trestnej činnosti, ako aj oľutovanie skutku a napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní pri jeho náležitom objasnení, tieto skutočnosti budú zohľadnené pri rozhodovaní odvolacieho súdu.

Obžalovaný I. R. podané odvolanie zdôvodnil vlastným podaním z 21. októbra 2023 (č. l. 3893), ďalej prostredníctvom obhajcu JUDr. Júliusa Šefčíka podaním z 21. augusta 2023 (č. l. 3808 - 3809) a prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Trokana podaním z 31. januára 2024 (č. l. 3926 - 3931), v ktorých uviedol, že sa prvostupňový súd nedostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami

významnými pre rozhodnutie, následkom čoho je napadnutý rozsudok chybný a súčasne existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, ktoré sa týkajú výrokov o vine a treste odvolateľa a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, resp. aby sám rozhodol o oslobodení odvolateľa spod obžaloby. Odvolateľ namietol tieto základné skutočnosti:

- napadnutý rozsudok je nezákonný, nesprávny a nespravodlivý, nie je opretý o dôkazy, boli popreté princípy trestného práva ako napr. zásada in dubio pro reo, dôkazná situácia sa v jeho neprospech celú dobu nezvýšila a pri týchto dôkazoch bol dvakrát oslobodený, dôkazy v spise dokazujú jeho nevinu, súd pracuje iba s dôkazmi z prípravného konania a od skutkov je už 20 rokov, za celú dobu prokuratúra nepredložila iný dôkaz proti odvolateľovi, lebo nie je, keďže nebol v byte ani v banke, bol odsúdený za pochybnej dôkaznej situácie s absenciou motívu, pochybnými dôkazmi a veľa otáznikmi, navyše musel sám dokazovať svoju nevinu,

- s napadnutým rozsudkom nesúhlasí, cíti sa nevinný, prvostupňový súd v podstate ani inú možnosť nemal, keďže je povinný sa riadiť názorom súdu vyššieho stupňa, avšak musel vykonať kompletne nové dokazovanie, ktoré nepreukázalo žiadne nové skutočnosti, ktorí by odôvodňovali záver o vine odvolateľa, prvostupňový súd vykonal nové dokazovanie po tretíkrát, pričom nezistil žiadne zmeny, iba tie, kedy si svedkovia pamätali po dvadsiatich rokoch lepšie teraz ako predtým, tieto výsluchy nepovažuje za dôvodné a sú účelové z dôvodu, že išlo o dlhé časové obdobie, od spáchania skutku uplynula doba 20 rokov, neusvedčila ho fotografia, ktorá jasne hovorí, že v banke nebol, profily tváre sú rozdielne a nie je možné jeho osobu takto stotožniť, tiež pachové stopy nestotožnili jeho osobu s miestom činu v banke, v prípade druhého skutku odvolateľa usvedčuje iba výpoveď spoluobžalovaného H. G., boli uvádzané iné alternatívy, ale verí sa iba uvádzanej týmto spoluobžalovaným, jeho výpoveď je zameraná na uloženie čo najvýhodnejšiemu trestu tomuto spoluobžalovanému, odvolateľ mal v čase skutku 17 rokov a mal byť hlavou celej myšlienky, hoci G. mal 22 rokov, v kontexte výpovedí spoluobžalovaných nedáva odôvodnenie napadnutého rozsudku zmysel,

- obžalovaný H. G. v prípravnom konaní tvrdil, že odvolateľ mal pichnúť poškodeného nožom a že to videl, na hlavnom pojednávaní v rámci svojej výpovede túto skutočnosť zmenil a uviedol, že to nevidel; svedkyňa C. R.Ý. v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že registrovala len jedného muža, ktorý vstúpil do chodby, kde ju zhodil na zem a kde jej pridržal hlavu, podľa ňôh však registrovala, že sú dvaja, ale nevedela uviesť o koho ide kvôli tomu, že mali mať na sebe kukly, I. H., priateľka obžalovaného G. uviedla, že jej tento na dovolenke povedal, že bol v byte poškodeného, že to spravil on a aj ho zabil a že s pištoľou strieľal on plus tam boli dvaja Z., na zaistených gumených rukaviciach na mieste činu vraždy poškodeného sa nachádzal biologický materiál, ktorý bol v zhode na 99,9% iba s obžalovaným G., výška druhého páchatela ako ho opisovala svedkyňa R., nezodpovedá výške odvolateľa, obžalovaný G. poskytol počas pojednávania rozporuplné výpovede, popisuje skutok inak ako očitá svedkyňa R., ktorá jednoznačne uviedla, že vystrelil vyšší z páchatel'ov, odvolateľ je usvedčovaný výpoveďami obžalovaného H. G. a sprostredkovanými výpoveďami svedkov C. a Š., ktoré obsahujú početné rozpory, vo vzťahu k lúpeži zábery priemyselnej kamery nie sú takej kvality, aby preukázali totožnosť páchatela, pachová stopa odvolateľa na mieste činu nebola nijakým preukázateľným zákonným spôsobom zistená, nič nenasvedčuje ani tomu, že by mal odvolateľ v prípade skutkov získať majetkový prospech a nenasvedčovala tomu ani životná situácia odvolateľa, čo potvrdzujú výpovede viacerých osôb, ktoré sa vyjadrovali o jeho osobnom a pracovnom živote.

Obžalovaný I. R. podané odvolanie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Antala, PhD., podaním z 21. augusta 2023 (č. l. 3803 - 3807), v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok je nesprávny a nezákonný, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, je arbitrárny, popiera základné princípy trestného práva, ignoruje prezumpciu nevinu a v časti týkajúcej sa osoby odvolateľa ho možno považovať tiež za nepreskúmateľný, v právnom štáte je neprijateľné, aby za takejto dôkaznej situácie bol niekto uznaný za vinného z trestného činu, zároveň je neprijateľný spôsob vyhodnotenia vykonaných dôkazov a napadnutý rozsudok nemôže obstáť a je potrebné ho zrušiť s tým, že odvolateľ namietol tieto základné skutočnosti:

- pokiaľ ide o jeho údajnú pomoc na skutku v bode 3, tak prvostupňový súd vinu založil výlučne na výpovedi obžalovaného G., pričom ani nejde o výpoveď z hlavného pojednávania, ale o výpoveď ešte z prípravného konania, dôveryhodnosť výpovede obžalovaného G. je minimálne pochybná, keďže tento

vystupuje v pozícii usvedčujúceho kajúcnika, z jeho výpovede v prípravnom konaní vôbec nevyplýva to, čo si z nej vzal prvostupňový súd, keď vina má vyplývať z tejto časti výpovede obžalovaného G.: „S I. sme boli dohodnutí, že pôjde s nami. ale nepôjde do bytu. Dňa 25. marca 2004 asi okolo 10.00 hod došiel I. R. s I. pre mňa už spomínaným čiernym I. K., pričom ja som si sadol za volant a šoféroval som do S. G.“ ... „Ja s I. som išiel do suterénu činžiaku a I. s nami jednoducho nešiel, buď ostal v aute alebo ostal vonku, to ja už neviem.“; napriek tomu, že odvolateľ popiera pravdivosť uvedeného, aj keby boli tieto tvrdenia pravdivé, nechápe, ako ho majú z čohokoľvek usvedčovať, veď čo je trestné na tom, že sa mali dohodnúť, že on nepôjde do bytu, čo je trestné na tom, ísť s niekým v aute, resp. niekomu auto požičať, resp. že ich mal údajne čakať, toto by samozrejme mohlo byť považované za poskytnutie pomoci v trestnoprávnom zmysle, avšak iba v prípade, že by bola preukázaná subjektívna stránka zavinenia, resp. vedomosť odvolateľa o nejakej plánovanej trestnej činnosti, nič také však preukázané nebolo a nič také jediný použitý dôkaz voči odvolateľovi neuvádza a presne to isté platí aj o argumente súdu založenom rovnako na výpovedi obžalovaného G., podľa ktorej mal cestou v aute prerozdeľovať peniaze, navyše súd absolútne nepochopiteľne odignoroval výpoveď obžalovaného G. z hlavného pojednávania, ktorý výslovne uviedol, že o ich plánoch odvolateľovi nič nehovoril,

- samotný prvostupňový súd uvádza, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by bol odvolateľ vopred uzročený s úmyslom konania spoluobžalovaných, teda usmrtiť poškodeného za účelom získania finančných prostriedkov z bankovej lúpeže a odvolateľovi vinu prvostupňový súd teda opiera výlučne o vykonštruované fabulácie, ktoré nemajú žiaden podklad vo vykonanom dokazovaní, a preto napadnuté rozhodnutie považuje za absolútne nesprávne, nezákonné, nelogické a arbitrárne, napokon odvolateľ označil za absurditu uložené tresty, keď obžalovanému G., ktorý bol uznaný za vinného z trestných činov vraždy, nedovoleného ozbrojovania, porušovanie domovej slobody a obmedzovania osobnej slobody, bol uložený trest odňatia slobody štyri roky, obžalovanému R.É., ktorý bol uznaný za vinného z trestných činov vraždy, ozbrojenej lúpeže, porušovanie domovej slobody a obmedzovania osobnej slobody, bol uložený trest odňatia slobody šesť rokov a odvolateľovi bol za údajnú pomoc pri trestnom čine porušovania domovej slobody uložený trest odňatia slobody takmer tri roky.

K odvolaniu prokurátorky sa vyjadrili:

- obžalovaný H. G. prostredníctvom náhradnej obhajkyne JUDr. Zuzany Csenkyovej podaním z 3. novembra 2023 (č. l. 3896), v ktorom navrhol odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietnuť s odkazom na obsah svojho odvolania,

- obžalovaný I. R.Č. svojim podaním z 21. októbra 2023 (č. l. 3894), v ktorom uviedol, že prokuratúra popiera, ignoruje dôkazy v jeho prospech a tvrdenia opiera o pochybné dôkazy, od roku 2005 neprišla so žiadnym novým dôkazom, ostali len tie pochybné, ktoré naklamal G. a naopak pribudli dôkazy, ktoré dokazujú nevinu vyjadrovateľa, nič nespáchal, nevytlúpil banku ani nebol v byte v S. G. v deň vraždy, nemá s tým nič spoločné, jeho odsúdenie je neprijateľné aj trest, prokuratúra sa vôbec nezaoberala, či obžalovaní sú tí praví páchatelia, len nech niekoho odsúdia, to nie je spravodlivý proces,

- obžalovaný I. R. prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Antala, PhD., podaním z 23. októbra 2023 (č. l. 3889 - 3882) v ktorom uviedol, že prokuratúra jeho údajnú vinu vo veci vraždy odvodzuje z nepodložených domnienok a fabulácií a nič z toho, čo prokuratúra uvádza v odvolaní na margo viny vyjadrovateľa, sa nezakladá na preukázaných skutočnostiach, ale na domnienkach, ktoré nemôžu byť podkladom pre uznanie viny, prokuratúra sa snaží vytvoriť akúsi „logickú“ konštrukciu, prečo mal byť vyjadrovateľ určite vo veci aktívne činný, avšak túto odvodzuje z údajných a nepodložených pohnútok, motívov, stavu mysle a charakteru obžalovaných, čo je neprijateľné a v absolútnom rozpore so základnými princípmi trestného konania a v ostatnom poukázal na obsah svojho odvolania.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) na rozhodnutie o podaných odvolaniach 8. marca 2024, pričom prvýkrát 22. novembra 2023 predložený spisový materiál na rozhodnutie o odvolaniach bol odvolacím súdom prípisom predsedu senátu z 15. januára 2024, sp. zn. 5 To 13/2023, vrátený ako predčasne predložený v zásade z dôvodu, že predsedníčka senátu prvostupňového súdu vydala 21. septembra 2023 ohľadom obžalovaného I. R. opatrenie, ktorým rozhodla o oslobodení od povinnosti obhajovania ustanoveného obhajcu JUDr. Júliusa Šefčíka, pričom zo spisu nevyplývalo, že by obžalovanému ustanovila iného obhajcu, hoci bol u neho splnený dôvod nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Tr. por. a zároveň bolo potrebné doručiť procesným

stranám odôvodnenie odvolania podané jedným z obžalovaných a vyjadrenia obžalovaných k odvolaniu prokurátorky, čo následne prvostupňový súd napravil. Senát 5T, ktorému vec napadla na rozhodnutie v čase prvého pridelenia veci, ktoré je rozhodujúce pre jeho zloženie (podľa čl. XV ods. 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2024 v znení účinnom v čase pridelenia veci trestnú vec opätovne predloženú po tom, ako bola vybavená „inak“, vybaví senát v pôvodnom zložení, t. j. v zložení v čase prvého pridelenia veci), rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Dušan Szabó.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu určené na termín 17. októbra 2024 o 10.00 hod. bolo zrušené z dôvodu ospravedlnenia obhajcu obžalovaného I. R. pre kolíziu s pojednávaniami na inom súde.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu určené na termín 21. novembra 2024 o 10.00 hod. bolo vykonané v neprítomnosti poškodených, ktorí sa nedostavili na verejné zasadnutie, ako aj obžalovaného I. R., ktorý požiadal o vykonanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu v jeho neprítomnosti písomným podaním z 8. októbra 2024 predloženým krátkou cestou jeho obhajcom priamo na verejnom zasadnutí.

Na verejnom zasadnutí bolo konanie doplnené vykonaním dôkazov nevyhnutných na to, aby odvolací súd mohol rozhodnúť o podaných odvolaniach, a to prečítaním listinných dôkazov - lustrácie v Registri obyvateľov obžalovaných z 19. septembra 2024 (č. l. 3952, 3953, 3954), odpisov registra trestov obžalovaných z 19. septembra 2024 (č. l. 3937, 3938, 3939 - 3941), výpisov z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaných z 19. septembra 2024 za obdobie od 1. júna 2023 (č. l. 3942, 3943 - 3949, 3950 - 3951), podanie obžalovaného I. R. „Doplnenie záverečnej reči“ z 12. júna 2023 s prílohami (č. l. 3753 - 3756), k čomu obžalovaný I. R. uviedol, že to, čo sa mu kladie za vinu, nespravil a nebol tam a obžalovaný H. G. nemal k prečítaným listinným dôkazom žiadne pripomienky.

Prokurátor na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu uviedol, že trvá na písomne podanom odvolaní v plnom rozsahu, pričom odvolania obžalovaných navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajcovia obžalovaných sa v konečných návrhoch pridržovali podaných odvolaní s tým, odvolanie prokurátorky navrhli zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný H. G. v konečnom návrhu uviedol, že sa pridrižiava vyjadrenia svojho obhajcu, je mu to veľmi ľúto, uvádzal pravdu, žije riadnym životom, pracuje a stará sa o rodinu.

Obžalovaný I. R. v konečnom návrhu uviedol, že sa pridrižiava toho, čo uviedol obhajca a navyše poukazuje, že bol dvakrát oslobodený, pričom prokuratúra neprišla od prípravného konania so žiadnymi novými dôkazmi, ktoré by preukazovali jeho vinu.

Podľa § 254 ods. 1 Tr. por. ak nerozhodne odvolací súd podľa § 253, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Podľa § 256 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok tiež:

- pre vady rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo pre to, že súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie - písm. b),
- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie trestného zákona - písm. d),
- ak je uložený trest neprimeraný - písm. e)

Podľa § 259 ods. 3 Tr. por. odvolací súd môže rozhodnúť sám o podmienčnom zastavení trestného stíhania, schválení zmiernu alebo rozsudkom vo veci, len ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený a prípadne doplnený dôkazmi

vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezavaruje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 226 písm. c) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že tento skutok (pre ktorý je obžalovaný stíhaný) spáchal obžalovaný.

Podľa § 229 ods. 3 Tr. por. ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na konanie o občianskoprávných veciach, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. kto bez povolenia vyrobí alebo zadováži sebe alebo inému strelnú zbraň alebo ju prechováva, potresce sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov alebo peňažným trestom alebo prepadnutím vecí.

Podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. kto iného úmyselne usmrtí, potresce sa odňatím slobody na desať až pätnásť rokov.

Podľa § 238 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. kto neoprávnene vnikne do domu alebo do bytu iného alebo tam neoprávnene zotrvá, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom.

Podľa § 238 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potresce, ak použije pri čine uvedenom v odseku 1 násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia a taký čin spácha so zbraňou alebo najmenej s dvoma osobami.

Podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu, potresce sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 231 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. odňatím slobody až na tri roky sa páchatel potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1 v úmysle uľahčiť iný trestný čin.

Podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb, zodpovedá každá z nich, ako by trestný čin spáchala sama (spolupáchatelia).

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval pri prejednaní a rozhodovaní vecí podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), keďže obžaloba bola v tejto veci podaná na krajský súd 28. októbra 2005 a podľa § 564 ods. 4 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (zákon č. 301/2005 Z. z.) vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred 1. januárom 2006, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov a konanie o riadnom oprávnom

prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd proti rozsudku vydanom krajským súdom (§ 252 Tr. por.) na základe podaných odvolaní prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 253 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 253 ods. 3 Tr. por. Keďže skutočnosti pre také rozhodnutie odvolací súd nezistil, následne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané (§ 254 ods. 1 Tr. por.). Odvolací súd pritom zistil, že odvolania obžalovaných I. R. a I. R. sú dôvodné, resp. odvolanie obžalovaného H. G. čiastočne dôvodné, zatiaľ čo odvolanie prokurátorky je nedôvodné.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že o obžalobe, ktorá bola na prvostupňový súd podaná 28. októbra 2005 (obžaloba bola pritom obžalovaným, obhajcom a poškodeným doručovaná s neúmerným časovým odstupom až v mesiaci januára 2007, t. j. po vyše 14 mesiacoch od jej podania), bolo prvýkrát rozhodnuté po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 12. júla 2007, sp. zn. 2T/12/2005, ktorým bol obžalovaný H. G. uznaný vinným na tam uvedenom skutkovom základe v bode 1 z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2 z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák., trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s uložením podľa § 219 ods. 1 a § 35 ods. 2 Tr. zák. úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. do tretej nápravnovúchovnej skupiny, zatiaľ čo obžalovaní I. R. a I. R. boli na tam uvedenom skutkovom základe podľa § 226 písm. c) Tr. por. oslobodení spod obžaloby pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák. a trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a obžalovaný I. R. aj pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zák., trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bol poškodený Z. - G. C., a.s. odkázaný s nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných. Na základe odvolaní prokurátora a obžalovaného H. G. bol uvedený rozsudok krajského súdu uznesením Najvyššieho súdu SR z 28. novembra 2007, sp. zn. 5 To 6/2007, podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Tr. por. zrušený v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Druhýkrát bolo o obžalobe rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 11. októbra 2010, sp. zn. 2T/12/2005, ktorým bol obžalovaný H. G. uznaný vinným na tam uvedenom skutkovom základe v bode 1 z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2 z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák., trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s uložením podľa § 219 ods. 1 a § 35 ods. 2 Tr. zák. úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. do tretej nápravnovúchovnej skupiny, zatiaľ čo obžalovaní I. R. a I. R. boli na tam uvedenom skutkovom základe podľa § 226 písm. c) Tr. por. oslobodení spod obžaloby pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák. a trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a obžalovaný I. R. aj pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zák., trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bol poškodený Z. - G. C., a.s., odkázaný s nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných. Na základe odvolaní prokurátora a obžalovaného H. G. bol uvedený druhý rozsudok krajského súdu uznesením Najvyššieho súdu SR z 20. októbra 2011, sp. zn. 5 To 5/2011, podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušený v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená

prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Tretíkrát bolo o obžalobe rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 23. septembra 2014, sp. zn. 2T/12/2005, ktorým bol obžalovaný H. G. uznaný vinným na tam uvedenom skutkovom základe v bode 1 z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2 z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák., trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s uložením podľa § 219 ods. 1 a § 35 ods. 2 Tr. zák. úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. do tretej nápravnovychovnej skupiny, zatiaľ čo obžalovaný I. R. bol na tam uvedenom skutkovom základe podľa § 226 písm. c) Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zák., trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák., trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. boli poškodení Z. - G. C., a.s. a O., a.s. odkázaní s nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných. Pritom trestná vec obžalovaného I. R. bola uznesením Krajského súdu v Trnave z 23. septembra 2014, sp. zn. 2T/12/2005, podľa § 23 ods. 1 Tr. por. vylúčená zo spoločného konania na samostatné konanie. Na základe odvolaní prokurátora a obžalovaného H. G. bol uvedený tretí rozsudok krajského súdu uznesením Najvyššieho súdu SR z 29. októbra 2015, sp. zn. 5 To 12/2015, podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušený v celom rozsahu, podľa § 259 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol a podľa § 262 Tr. por. bolo prvostupňovému súdu prikázané, aby vec prejednal a rozhodol v inom zložení senátu s tým, že prioritným dôvodom zrušenia rozsudku prvostupňového súdu bolo to, že tento nepostupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov uvedenej v § 2 ods. 6 Tr. por.

Zo spisu vyplýva, že následne po vrátení veci prvostupňovému súdu bola obžaloba prejednaná a rozhodnutá krajským súdom na hlavnom pojednávaní v novom zložení senátu. Krajský súd v Trnave najskôr uznesením z 27. septembra 2016, sp. zn. 2T/12/2005, rozhodol podľa § 23 ods. 3 Tr. por. o spojení na spoločné konanie trestnej veci obžalovaného I. R. vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 3T/2/2014 (išlo o trestnú vec pôvodne vylúčenú na samostatné konanie uznesením Krajského súdu v Trnave z 23. septembra 2014, sp. zn. 2T/12/2005) s trestnou vecou obžalovaných H. G. a I. R. vedenou na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 2T/12/2005 s tým, že spoločné konanie bude vedené pod sp. zn. 2T/12/2005.

Následne bolo hlavné pojednávanie vykonané znovu podľa § 219 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého ak sa zmenilo zostavenie senátu, musí byť hlavné pojednávanie vykonané znovu. Dokazovanie bolo vykonané na hlavnom pojednávaní konanom v termínoch 8. júla 2020, 22. septembra 2021, 29. septembra 2021, 15. novembra 2021, 31. januára 2022, 14. marca 2022, 9. mája 2022, 29. júna 2022, 21. septembra 2022, 7. decembra 2022, 23. januára 2023, 1. marca 2023, 24. apríla 2023 a 12. júna 2023 (boli prečítané listinné dôkazy uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, č. l. 3734, v zásade týkajúce sa osobných pomerov obžalovaných ako sú správy Sociálnej poisťovne, správy zdravotných poisťovní a lustrácie obžalovaných v registri trestov a v evidencii správnych deliktov a priestupkov) s tým, že ostatné dôkazné prostriedky vykonané na jednotlivých termínoch hlavného pojednávania boli dostatočne rozpísané v napadnutom rozsudku, pričom k vyhláseniu napadnutého rozsudku prvostupňovým súdom došlo na hlavnom pojednávaní konanom 15. júna 2023 v znení uvedenom na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom a po jeho doplnení v konaní pred odvolacím súdom na základe odvolaní podaných obžalovanými zistil, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť v celom rozsahu z dôvodov § 258 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. por. pre vady rozsudku, keďže súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, pre porušenie ustanovenia Trestného zákona a neprimeranosť uloženého trestu, pričom zároveň odvolací

súd sám po doplnení dokazovania rozhodol podľa § 259 ods. 3 Tr. por. rozsudkom vo veci.

Odvolací súd v prvom rade pripomína, že podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov ustanovenej v § 2 ods. 6 Tr. por. je nutné, aby súd dôsledne a objektívne vyhodnotil dôkazné prostriedky vykonané zákonným spôsobom a dôkazy z nich získané, t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne. Len správna a dôsledná aplikácia tejto zásady je nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci (§ 2 ods. 5 Tr. por.) tak, aby sa v danej prejednávanej veci vzali do úvahy jej osobitosti a zabránilo sa šablónovitému, mechanickému postupu pri hodnotení dôkazov. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok, resp. jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať a vnútorné presvedčenie sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch (rozhodnutie uverejnené vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 28/1971).

Podľa ustálenej súdnej praxe k správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné relevantné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí (R 14/1964), pričom ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 6 Tr. por. a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom a v takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 258 ods. 1 písm. b) Tr. por. (R 53/1992), čo však nebol prípad prejednávanej veci, ako vyplýva z ďalej uvedeného.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza k jednotlivým skutkom napadnutého rozsudku prvostupňového súdu nasledujúce skutočnosti.

I. Ku skutku v bode 1 napadnutého rozsudku (trestný čin lúpeže)

Podľa napadnutého rozsudku prvostupňového súdu bola vina obžalovaného I. R. z trestného činu lúpeže spáchaného 25. novembra 2003 v čase o 14.27 hod. v H. na D. X v pobočke O., a.s., preukázaná výpoveďou obžalovaného H. G. z prípravného konania, ktorá je podporená výpoveďou svedka M. C., fotografiou z novín G., sumou jedentisíc eur vydanou matkou obžalovaného I. R. a zápisnicami o rekognícii vykonanými svedkýňami H. D. a J. Z..

Odvolací súd sa s týmto záverom prvostupňového súdu nestotožnil, pretože prvostupňový súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie a tiež došlo k porušeniu ustanovenia Trestného zákona [dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por.] a v tejto súvislosti uvádza nasledujúce skutočnosti.

Z výpovede obžalovaného H. G. vyplýva, že nebol priamym svedkom predmetnej lúpeže a o tejto sa mal dozvedieť od samotného I. R., ktorý mu mal ukazovať fotografiu z novín, na ktorej mal byť s tým, že lúpež mal vykonať s M. G., ktorý vnútri v banke nebol. Výpoveď obžalovaného G. teda nie je možné hodnotiť ako priamy dôkaz (neuvádza skutočnosti, ktoré zažil vlastnými zmyslami, resp. týmito priamo nepozoroval danú skutočnosť), ale ide o sprostredkovanú výpoveď (uvádza skutočnosti, ktoré sa dozvedel od inej osoby) charakteru „z druhej ruky“ či „z počutia“.

Obžalovaný I. R. poprel spáchanie daného skutku, resp. tvrdenie obžalovaného H. G.. Z vykonaných dôkazov v trestnom konaní nevyplýva relevantné podozrenie (okrem sprostredkovaného tvrdenia uvádzaného obžalovaným G., ktorému to mal uviesť obžalovaný R., ktorý to poprel), že by sa uvedenej lúpeži zúčastnili dve osoby. Z kamerového záznamu z banky je zrejmé, že lúpež vykonala v banke jedna osoba.

Z kamerového záznamu z banky, resp. z neho vykonaných fotografií nie je zrejmé, že touto osobou je obžalovaný I. R. (v porovnaní s fotografiami tohto obžalovaného založenými v spise ohľadom zápisníc o rekognícii osoby vykonaných svedkyňami H. D. a J. Z., č. l. 939 - 959), hoci na kamerovom zázname vidno tvár páchatel'a lúpeže.

Odvolací súd v tejto súvislosti doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí, na ktorom prečítal podanie obžalovaného I. R. „Doplnenie záverečnej reči“ z 12. júna 2023 s prílohami (č. l. 3753 - 3756), v ktorom poukázal na fotografiu svojej tváre zo spisu vyhotovenú v roku 2004, keď bol zadržaný (č. l. 956), a to ohľadom oválneho tvaru jeho brady oproti ostrej, špicatej brade páchatel'a lúpeže (č. l. 892, 898), ktorý mal chrapľavý hlas a vek 27 - 30 rokov, čo uviedli svedkyne lúpeže a poukazuje tiež na výpoveď svedkyne H. na č. l. 429 - 430.

Pokiaľ obžalovaný G. uvádzal, že obžalovaný R. mu mal ukazovať fotografiu z lúpeže z novín, na ktorej mal tento byť, tak treba uviesť, že fotografia z kamerového záznamu z banky uverejnená v regionálnych novinách G. (č. l. 887), v ktorých sa polícia obrátila na verejnosť so žiadosťou o pomoc pri stotožnení páchatel'a, nie je kvalitná a objektívne z nej nie je možné určiť osobu páchatel'a.

To, že z kamerového záznamu nie je možné určiť obžalovaného R. ako páchatel'a lúpeže v banke, je zrejmé aj z toho, že z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že podozrivým z vykonania lúpeže bola aj iná osoba, ktorá bola aj v rámci úkonu rekognície opoznávaná pracovníčkami banky (s negatívnym záverom, č. l. 832 - 851).

Pokiaľ prvostupňový súd ako na podporné dôkazy poukazuje na výpovede pracovníčok banky prítomných pri lúpeži, resp. na vykonané zápisnice o rekognícii osoby podľa fotografií, kde opoznávaným bol obžalovaný I. R.Ý. (č. l. 939 - 959), tak treba uviesť, že:

- svedkyňa H. D.Á. pri rekognícii uviedla, že neopoznáva žiadnu osobu s tým, že obžalovaný R. jej páchatel'a najviac pripomínal na základe výzoru očí a nosa, páchatel' mal však chudšiu tvár,
- svedkyňa J. Z. pri rekognícii uviedla, že neopoznáva žiadnu osobu s tým, že dve osoby (vrátane obžalovaného R.) jej páchatel'a najviac pripomínali a to ich vzájomná kombinácia s tým, že druhá osoba jej pripomína osobu, ktorá vykonala prepadnutie podľa chudšej tváre, prepadnutých líc a výraznejšou špicatejšou bradou a obžalovaný R. podľa výzoru nosa a úst.

Z uvedeného je zrejmé, že ani pracovníčky banky, ktoré videli podľa ich výpovedí do tváre páchatel'a lúpeže (na svedkyne D.Ú. a Ambrovú mal páchatel' mieriť strelnou zbraňou a pýtať si peniaze), neoznačili obžalovaného I. R. za osobu páchatel'a a za to nemožno považovať ich vyjadrenie, že im ho najviac pripomínal z opoznávaných osôb. Navyše tieto svedkyne spolu s ďalšou osobou prítomnou v banke (svedkyňa R. Y.) opísali páchatel'a ako muža vo veku 25 - 30 rokov, resp. 27 - 30 rokov, pričom obžalovaný R. bol v čase vykonania lúpeže neploletý, keď ešte nemal ani 18 rokov.

V samotnej banke, v mieste vykonanej lúpeže, boli pritom zaistené tri stopy, jedna pachová z miesta, kde sa páchatel' opieral o pult v čase, kedy boli pracovníčkou banky dávané peniaze do igelitovej tašky páchatel'a, druhá zaistené mikrostopy na fóliu zo sklenenej poličky pre odkladanie tašiek (ten istý pult, o ktorý sa opieral páchatel') a tretia trasologická stopa z informačnej tabule zobrazujúcej kurzový listok (umiestnený vedľa na pulte, o ktorý sa opieral páchatel' a o tento sa obtrel páchatel' zbraňou) s tým, že podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava (č. l. 773 - 777) v prípade trasologickej stopy išlo o odtlačok kože alebo koženky nevykazujúci znaky vhodné na individuálnu identifikáciu a v prípade zaistených mikrostôp na fóliu išlo o zmes textilných vlákien rôzneho sfarbenia a morfológie, ktoré nie sú vhodné na individuálnu identifikáciu. V prípade zaistej pachovej stopy bola podľa správy oddelenia služobnej kynológie Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave (č. l. 883 - 884) táto porovnaná s pachovou stopou obžalovaného I. R., pričom pachová totožnosť zistená nebola. Ohľadom zaistenia a skúmania pachovej stopy boli pritom vypočítané dotknuté osoby (svedkovia I. R., R. C. a I. I.), z ktorých výpovedí vyplýva, že pachová stopa bolo odobratá z pultu, o ktorý sa opieral páchatel' lúpeže dlhšiu dobu (v zásade by stačilo kontakt na 3 - 4 sekundy) s tým, že na označenie pachovej totožnosti je potrebné, aby pes označil zhodne v rade pachových stôp minimálne štyrikrát za sebou, pričom v tomto prípade nedošlo k zhode ani raz.

Hoci v prípade pachovej stopy ide o dôkaz podporný, z vykonaného dokazovania nie je zrejmé, že by pri jej zaistení, resp. odobratí a následnom porovnávaní došlo k postupu, z ktorého by bolo možné odvodiť nepoužiteľnosť daného dôkazu a pokiaľ mal byť teda páchatelom lúpeže obžalovaný I. R., nie je vysvetliteľný dôvod nezistenej totožnosti s jeho pachovou stopou, keď aj z kamerového záznamu vyplýva, že páchatel sa o daný pult opieral relevantne dlhšiu dobu a nešlo o opretie charakteru jednorazového dotyku.

Pokiaľ bolo poukazované ako na podporný dôkaz vydanie dvoch 500 eurových bankoviek matkou obžalovaného R., svedkyňou I. R. počas domovej prehliadky rodinného domu, kde sa mal zdržiavať aj tento obžalovaný, tak treba uviesť, že z vykonaného dokazovania neboli tieto bankovky žiadnym spôsobom spojené s danou bankovou lúpežou a obžalovaný R. poprel, že by pochádzali z lúpeže a ich držbu vysvetlil tým, že si ich zamenil z dôvodu, že plánoval ísť za sestrou do U..

Napokon treba uviesť, že pokiaľ prvostupňový súd poukazuje ako na podporný dôkaz na výpoveď svedka M. C. z prípravného konania (hoci v inej časti rozsudku prvostupňový súd uvádza, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu opakovane vyjadreným vo vyššie uvedených zrušovacích uzneseniach Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 To 6/2007 a 5 To 5/2011), tak treba v zásade uviesť, že výpoveď tohto svedka je dôkazom nepoužiteľným v trestnom konaní. Svedok M. C. vo výpovedi 25. októbra 2004 (č. l. 828 - 831) uviedol skutočnosti, ktoré sa mal dozvedieť ako policajt pri vyťažovaní obžalovaného I. R. ako podozrivej osoby, z ktorého úkonu nie je zrejmé ako bol vykonaný, či a ako bola vyťažovaná osoba poučená (v zásade pri existencii dôvodov nutnej obhajoby), pričom z dotknutej zápisnice o výsluchu svedka M. C. vyplýva, že bola vykonaná ešte pred vznesením obvinenia (podľa zápisnice bol svedok vyslúchaný v trestnej veci nezisteného páchatela), k čomu došlo až následne uznesením vyšetrovateľa PZ z 10. novembra 2004. Svedok M. C. si pritom na hlavnom pojednávaní pri výsluchu 22. septembra 2021 na vec vôbec nepamätal a nič k nej nevedel uviesť (uvedené platí rovnako ohľadom jeho prvej výpovede na hlavnom pojednávaní 12. júla 2007). Sumarizujúc odvolací súd uvádza, že na skutočnosti uvádzané svedkom M. C. vo výpovedi 25. októbra 2004 nebolo možné prihliadať ako na dôkaz.

To, že zostali relevantné dôvodné pochybnosti o spáchaní predmetného skutku lúpeže obžalovaným I. R. vyplýva aj zo zistenia, že z vykonaného dokazovania nevyplyvajú také skutočnosti, ktoré by poukazovali vôbec na dôvodnosť podozrenia, že by mal mať finančné prostriedky či iné majetkové aktíva, ktoré by nasvedčovali, že mal získať finančné prostriedky z predmetnej lúpeže a pokiaľ pritom obžalovaný G. uvádzal, že predmetná lúpež mala byť vykonaná obžalovaným R. spoločne s M. G. (poškodeným v prípade skutku v bode 3 napadnutého rozsudku), tak uvedené platí rovnako ohľadom zisťovaných majetkových pomeroch tejto osoby.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že nepriame dôkazy tvoria logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich skutočností, ktoré vo svojom celku preukazujú všetky okolnosti a usvedčujú obžalovaného I. R., je vecne nesprávne a v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov ustanovenou v § 2 ods. 6 Tr. por.

Odvolací súd uvádza, že skutočnosť preukazovanú len nepriamymi dôkazmi možno považovať za preukázanú vtedy, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov je možné bez rozumných pochybností nadobudnúť istotu o tom, že sa táto skutočnosť naozaj stala, pričom nepostačuje, ak prichádza do úvahy len možnosť (pravdepodobnosť), že sa stala. Podľa ustálenej súdnej praxe (primerane R 38/1968-IV., R 38/1970-I.) na preukázanie viny obžalovaného musia nepriame dôkazy tvoriť vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno odvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Nepriame dôkazy vedúce k dôvodnému podozreniu voči obžalovanému nevylučujúce reálnu možnosť, že páchatelom trestného činu mohla byť aj iná osoba, nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny obžalovaného.

Odvolací súd na základe uvedených skutočností zistil, že o vine obžalovaného I. R. zo spáchania

trestného činu lúpeže neexistuje žiaden priamy dôkaz a nepriame dôkazy netvorí ucelenú reťaz dôkazov pre bezpečný záver, že dotknutý skutok spáchal tento obžalovaný, keď o tom zostali relevantné pochybnosti. Na základe toho po zrušení napadnutého rozsudku tohto obžalovaného v prípade tohto skutku oslobodil spod obžaloby podľa § 226 písm. c) Tr. por.

Z pohľadu uplatnenej náhrady škody musel odvolací súd poškodených Z. - G. poisťovňa, a. s. a O. H. X. M. and G., a.s., pobočka zahraničnej banky odkázať s nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach, keďže išlo o náhradu škody týkajúcu sa skutku ohľadom trestného činu lúpeže, v prípade ktorého došlo k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby a podľa § 229 ods. 3 Tr. por. je v takom prípade tento postup obligatórny.

II. Ku skutku v bode 2 napadnutého rozsudku (trestný čin nedovoleného ozbrojovania)

V prípade skutku ohľadom trestného činu nedovoleného ozbrojovania sú skutkové závery uvedené v napadnutom rozsudku vecne správne a v súlade so zákonom a na tieto odvolací súd odkazuje bez potreby ich opakovania v tomto rozhodnutí. Priznaniu obžalovaného H. G. k tomuto skutku zodpovedá vykonané znalecké dokazovanie ohľadom znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava z odboru kriminalistiky, odvetví balistika a chémia, resp. odvolací súd poukazuje aj na znalecký posudok z odboru zdravotníctvo, odvetvia súdneho lekárstva ohľadom prehliadky a pítvy poškodeného M. G.G. vypracovaného znalcami MUDr. Romanom Kurucom a MUDr. Martinom Lenkom vo vzťahu k zisteným poraneniam strelnou zbraňou u poškodeného.

Treba uviesť, že obžalovaný H. G. v prípade tohto skutku ani žiadnu konkrétnu odvoláciu námietku neuplatnil. Na základe toho, že odvolanie podal do viny a trestu vo všeobecnosti proti rozsudku prvostupňového súdu ako celku, odvolací súd preskúmaním právnej kvalifikácie tohto skutku zistil porušenie ustanovenia Trestného zákona [dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. d) Tr. por.], ktoré sám napravil, čo vyplýva z týchto skutočností.

Tento skutok bol prvostupňovým súdom právne posúdený ako „trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005“. Podľa uvedeného znenia Trestného zákona je ustanovením § 185 ods. 1 postihované trestným činom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami vyrobenie, dovezenie, vyvezenie, prevezenie, preprava, zadováženie alebo prechovávanie sebe alebo inému hromadne účinnej zbrane, jej súčasti alebo komponentu alebo hromadenie strelných zbraní, hromadne účinných zbraní, streliva alebo výbušniny alebo sprostredkovanie takej činnosti, zatiaľ čo zadováženie strelnej zbrane bez povolenia je upravené v § 184b ods. 1 uvedeného znenia Trestného zákona (s možnosťou uloženia trestu odňatia slobody na tri až osem rokov).

Odvolací súd vychádzajúc z § 16 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého sa v zásade trestnosť činu posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný (podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie), po zrušení napadnutého rozsudku prvostupňového súdu právne posúdil konanie obžalovaného H. G. v prípade tohto skutku podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, t. j. podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. (účinný od 1. decembra 2003 s možnosťou uloženia trestu odňatia slobody na jeden až päť rokov, peňažného trestu alebo trestu prepadnutia vecí) s poukazom, že Trestný zákon v neskôr účinnom znení nie je pre obžalovaného priaznivejší, pričom upravil právnu vetu, keďže vymedzenie skutkovej vety daného skutku (kúpa strelnej zbrane) zodpovedá v zmysle skutkovej podstaty daného trestného činu konaniu vo forme zadováženia strelnej zbrane (pri rešpektovaní zákazu reformatio in peius ustanoveného v § 259 ods. 3 Tr. por.). V skutkovej vete odvolací súd vyjadril kúpnu cenu strelnej zbrane aj v eurách po prepočte podľa konverzného kurzu.

III. Ku skutku v bode 3 napadnutého rozsudku (trestný čin vraždy a iné)

Podľa napadnutého rozsudku prvostupňového súdu bola vina obžalovaných H. G. a I. R. z trestných

činov vraždy, porušovania domovej slobody a obmedzovania osobnej slobody formou spolupáchateľstvom (skutok v bode 3 napadnutého rozsudku) preukázaná predovšetkým výpoveďou obžalovaného H. G., s ktorou korešpondujú výpovede svedkov C. X. (rod. R.), M. C. a I. Š. a v prípade obžalovaného H. G. ďalej znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava z odboru kriminalistika, odvetvia biológie, resp. jeho dodatkom, podľa ktorého bola zaistená zhoda pri porovnaní DNA profilu obžalovaného G. s biologickým materiálom zaisteným v časti gumených rukavíc (zaistená biologická stopa č. 7 podľa zápisnice o ohliadke miesta činu z 25. marca 2004 v predmetnom byte). V prípade obžalovaného I. R. bola podľa napadnutého rozsudku jeho vina v prípade skutku v bode 3 z trestného činu porušovania domovej slobody účastníctvom formou pomocníka preukázaná výpoveďou obžalovaného H. G. z prípravného konania, č. l. 158, podľa ktorej uviedol, že boli dohodnutí, že R. pôjde s nimi, ale nepôjde do bytu, R. s R. v deň skutku došli pre neho s R. autom, G. následne šoféroval do S. G. a keď G. s R. išli do bytu poškodeného, R. ostal v aute alebo vonku, pričom s poukazom na výpoveď obžalovaného G. ako po vražde poškodeného počas cesty autom delil peniaze R. medzi obžalovaných, musel obžalovaný R. vedieť, že G. a R. idú do bytu poškodeného i keď nevedel s akým zámerom, avšak za svoju službu, vypožičanie auta, dostal od R. odmenu - peniaze pochádzajúce z lúpežného prepadnutia banky s tým, že nebolo jednoznačne preukázané, že by bol obžalovaný R. vopred uzrozumený s úmyslom konania zvyšných obžalovaných usmrtiť poškodeného za účelom získania finančných prostriedkov z bankovej lúpeže a konanie obžalovaného I. R. bolo prvostupňovým súdom vyhodnotené ako pomoc k trestnému činu porušovania domovej slobody, nakoľko zvyšným obžalovaným poskytol svoje motorové vozidlo na spáchanie trestného činu.

Odvolací súd sa s týmito závermi prvostupňového súdu nestotožnil, pretože prvostupňový súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie a tiež došlo k porušeniu ustanovenia Trestného zákona [dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por.] a v tejto súvislosti uvádza nasledujúce skutočnosti.

Podľa výpovede obžalovaného H. G. skutok v bode 3 napadnutého rozsudku mal byť spáchaný spoločným konaním s obžalovaným I. R. s tým, že k usmrteniu poškodeného M. G. došlo iba konaním I. R., keď obžalovaný G. vystrelil na poškodeného len raz náhodným výstrelom počas zápasu s poškodeným na chodbe bytu (výstrel č. 3, ktorý nevedol k smrti poškodeného) a obžalovaný G. žiadal, aby jeho konanie bolo právne posúdené nie ako trestný čin vraždy, ale trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1, resp. § 221 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odvetvia súdneho lekárstva MUDr. Romana Kuruca, MUDr. Martina Lenka (č. l. 38 - 62) bol bezprostrednou príčinou smrti poškodeného M. G. krvácaný šok zo zakrvácania do ľavej pohrudnicovej dutiny, mäkkých tkanív krku a navonok z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka, išlo o násilnú smrť v priamej príčinnej a časovej súvislosti s poraneniami, ktoré poškodený utrpel po napadnutí inou osobou bodno - rezným nástrojom a strelnou zbraňou. Strelné poranenia hlavy a hrudníka spolu s bodnými ranami krku boli takého rozsahu a závažnosti, že smrti poškodeného nebolo možné zabrániť ani okamžitou lekárskou pomocou, bodno - rezné poranenie krku s prerezaním veľkých ciev bolo nezlučiteľné so životom, tiež strelné poranenia hlavy a pľúc ohrozovali bezprostredne život poškodeného a v krátkom čase by aj sami, bez poranenia krku viedli k smrti poškodeného. Strelné rany boli lokalizované na hlave a hrudníku, bodno - rezná rana na krku a povrchové rezné rany boli lokalizované v dlani a na bruškách prstov pravej ruky. Na tele poškodeného bolo päť strelných rán, jeden vstrel v oblasti ľavého obočia (strelná rana č. 1), jeden vstrel v oblasti ľavej dolnej čeľuste (strelná rana č. 2), jeden vstrel na pravom líci pred ušnicou (strelná rana č. 3) a dve strelné rany boli na prednej ploche hrudníka vľavo, z toho jeden vstrel kolmo nad prsnou bradavkou (strelná rana č. 4) a jeden vstrel smerom k stredu tela (strelná rana č. 5).

V tomto ohľade odvolací súd poukazuje, že z výpovede poškodenej - svedkyne C. X. (rod. R.) jednoznačne vyplýva, že okrem strelnej rany č. 3 na chodbe bytu (takto bola označená v konaní, pričom v skutočnosti išlo o prvú strelnú ranu voči poškodenému M. G., ku ktorej došlo na chodbe bytu počas zápasu obžalovaného G. s poškodeným G. po vojení poškodeného do bytu), obžalovaný G. vystrelil na poškodeného G. ešte jedenkrát v izbe bytu. Svedkyňa X. to síce pri poslednej výpovedi na hlavnom

pojednávani 14. marca 2022 výslovne neuviedla (vzhľadom na odstup času od skutku 19 rokov je pochopiteľné, že svedok nemusí uviesť detailne priebeh skutku a napríklad v monológovej časti výpovede svedkyňa uvádzala len prvý výstrel), ale uvádzala to v predošlých výpovediach, ktoré boli prečítané na hlavnom pojednávaní na odstránenie rozporov (z kontextu daných výpovedí vyplývalo, že strelcom bol vyšší z útočníkov, resp. ten, ktorý zápasil s poškodeným na chodbe bytu, ktorým bol obžalovaný H. G.), a to

- vo výpovedi vykonanej v prípravnom konaní 25. marca 2004 (č. l. 273) - videla som aj to, že ten, ktorý mal pri sebe zbraň, tak mieri so zbraňou na M. smerom na hlavu, ale na to som už nemohla pozerieť, hlavu som otočila a vtedy som počula ďalší výstrel,

- vo výpovedi vykonanej v prípravnom konaní 19. apríla 2004 (č. l. 277) - či mal ten druhý v ruke nôž, neviem uviesť, ja som sa pozerala na toho, ktorý mieril pištoľou na M., potom som obrátila hlavu na druhú stranu a vtedy som počula jeden výstrel,

- vo výpovedi vykonanej v prípravnom konaní 9. júna 2004 (č. l. 282 - 283) - potom sám M. odišiel do obývačky ku gauču, kde si sadol, potom som videla, ako každý z nich stál pri M., každý z jednej strany, ten, ktorý mal v ruke pištoľ, stál z môjho pohľadu z ľavej strany, ten druhý mal v ruke nôž... ja som sa pozerala na toho, ktorý mieril pištoľou na M., potom som obrátila hlavu na druhú stranu a vtedy som počula jeden výstrel,

- vo výpovedi vykonanej na hlavnom pojednávaní 21. marca 2007 (č. l. 1234) - ja som videla len ako ho jeden z nich kopol - ten vyšší a keď som videla ako na neho namieril zbraň, už som sa nemohla pozerieť, bolo mi zle, počula som však výstrely.

Rovnako podľa zápisnice z vyšetrovacieho pokusu konaného 29. novembra 2013 svedkyňa C. X. uviedla, že ten vyšší poškodeného M. G. kopol, na otázku predsedníčky senátu prvostupňového súdu, či mal zbraň ten vyšší, svedkyňa uviedla, že áno s tým, že poškodený vtedy spadol na ten stolík chrbtom tak bokom, potom otočila hlavu, vtedy počula ďalší výstrel (č. l. 1934 - 1935). Pokiaľ v odvolaní obžalovaný G. uvádzal, že výpoveď svedkyne C. X. na vyšetrovacom pokuse je takmer totožná s jej prvou výpoveďou v prípravnom konaní z 26. apríla 2005 a s jej výpoveďou na hlavnom pojednávaní 22. apríla 2022, tak treba uviesť, že 22. apríla 2022 nebolo vykonané žiadne hlavné pojednávanie a svedkyňa X. vypovedala na hlavnom pojednávaní 14. marca 2022. Obdobne tak zo spisu nevyplýva, že by svedkyňa C. X. (vtedy R.) v prípravnom konaní vypovedala 26. apríla 2005 a jej prvá výpoveď v trestnom konaní bola vykonaná 25. marca 2004. Po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia bola svedkyňa C. X. vypočutá 6. apríla 2005, pričom z obsahu zápisnice o jej výsluchu vyplýva, že v monológovej časti výsluchu k vražde M. G. odkázala na svoje predošlé výpovede a následne odpovedala na otázky vyšetrovateľa PZ a obhajcov a ich otázky sa týkali v zásade priebehu a obsahu predošlých výsluchov svedkyne, hoci sa vyjadrovala aj k osobám útočníkov, nie však k streľbe v izbe bytu.

Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný H. G. na poškodeného vystrelil nielen pri zápase v chodbičke bytu, ktorý možno v súlade s jeho tvrdením považovať za nechcený výstrel, ale aj úmyselne v izbe bytu.

Napokon tá skutočnosť, že v konaní obžalovaného s ďalším útočníkom v byte išlo o spoločné konanie s jednotiacim úmyslom poškodeného M. G. usmrtiť (pri spolupáchateľstve sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov zahŕňajúci ich spoločné konanie a sledovanie spoločného cieľa, avšak sa nevyžaduje, aby činnosť každého zo spolupáchateľov bola rovnako významná, o spoločné konanie ide nielen vtedy, ak každý zo spolupáchateľov svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, ale aj keď každý zo spolupáchateľov svojim konaním naplnil len niektorý z týchto znakov, avšak skutková podstata trestného činu je naplnená súhrnom týchto konaní alebo ak konanie každého zo spolupáchateľov je aspoň článkom reťaze, pričom jednotlivé činnosti, články reťaze, smerujú k priamemu vykonaniu trestného činu a vo svojom celku tvoria jeho skutkovú podstatu a pôsobia súčasne - primerane R 36/1973) je zrejmé aj z toho, že po prvom nechcenom výstrele na chodbe bytu, obžalovaný G. neposkytol poškodenému žiadnu pomoc, resp. žiadnym relevantným spôsobom nereagoval na zranenie poškodeného spôsobeného strelným poranením a dokonca na poškodeného úmyselne zo strelnej zbrane vystrelil a spoločný úmysel usmrtiť poškodeného možno odvodiť aj z toho následného konania, že druhého útočníka ponechal so strelnou zbraňou a nožom osamote s poškodeným, ktorý bol už dvakrát zasiahnutý strelnými poraneniami, keď odviezol C. X. do kúpeľne, čo

vytvorilo situáciu, že minimálne musel vedieť, že môže dôjsť k usmrteniu poškodeného konaním druhého útočníka a s takým spôsobením následku bol uzrozumený. V tomto je nepodstatné tvrdenie obžalovaného G., že do bytu išiel s úmyslom sa s poškodeným M. G. iba porozprávať, nie ho usmrtiť.

Pokiaľ obžalovaný H. G. v odvolaní poukazuje, že nie všetky strelné rany mali byť podľa vyjadrenia znalca MUDr. Romana Kuruca na hlavnom pojednávaní 22. marca 2007 nezlučiteľné so životom (také boli strelné rany č. 1, 4 a 5), resp., že zranenia nožom na krku poškodenému nespôsobil, tak (odhliadnuc od toho, že zo spisu nevyplýva, že by táto výpoveď znalca z predošlého konania bola prečítaná na hlavnom pojednávaní pred novým senátom, keď bola čítaná len jeho výpoveď z prípravného konania z č. l. 512 - 513 a z hlavného pojednávania z 23. septembra 2010, č. l. 1622 - 1623) uvedené je z tohto pohľadu nepodstatné, keďže išlo o spoločné konanie dvoch osôb, kedy podľa Trestného zákona zodpovedá každá z nich, akoby trestný čin spáchala sama (spolupáchateľstvo).

Z uvedeného je zrejmé, že v prípade obžalovaného H. G. boli ohľadom skutku v bode 3 splnené všetky zákonné znaky trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. (a nie ako to namietal tento obžalovaný trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.), ako aj trestných činov (ktorých spáchanie obžalovaný G. v odvolaní ani nenamietal) porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu - keďže v prípade posledne dvoch uvádzaných trestných činov obžalovaný H. G. spoločným konaním s nezistenou osobou neoprávnene vnikli do bytu poškodeného M. G., kde aj neoprávnene zotrvali, pričom použili fyzické násilie a zbrane (strelnú zbraň a nôž) a zároveň bránili bez oprávnenia C. X. a M. G. užívať osobnú slobodu a čin spáchali v úmysle uľahčiť spáchanie iného trestného činu (v tomto prípade došlo k spáchaniu trestného činu vraždy, pričom pre naplnenie tohto znaku nie je rozhodujúce, či iný trestný čin je skutočne spáchaný).

Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, ako to správne namietal v odvolaní aj obžalovaný H. G., že k úmyselnému usmrteniu poškodeného M. G. došlo v úmysle získať majetkový prospech podľa § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák. ako to uvádzala obžaloba. V tomto ohľade odvolací súd v zásade poukazuje, že v napadnutom rozsudku je v prípade toho trestného činu jednak konanie právne kvalifikované ako spolupáchateľstvom trestný čin vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák. (t. j. bez uvedenia odseku 1 § 219) a jednak v rozpore s tým právna veta uvádza len konanie podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., keď je v nej uvedené, že „spoločným konaním iného úmyselne usmrtili“.

Úmysel získať majetkový prospech ako motív usmrtenia poškodeného M. G. nebol preukázaný s poukazom na skutočnosti, že podľa výpovede H. G. mal byť dôvodom jeho konania to, že chcel poškodeného M. G. postrašiť, keďže sa tento mal vyjadriť, že ho chce zabiť a chcel si to s ním vyjasniť, pričom o peniazoch z lúpeže v banke, ktoré mal zobrať z bytu poškodeného obžalovaný I. R., sa dozvedel až keď išli autom preč. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje závery uvedené vyššie ohľadom skutku v bode 1 napadnutého rozsudku, podľa ktorých nebolo preukázané, že by obžalovaný I. R. vykonal danú lúpež v banke, resp., že z vykonaného dokazovania ani nevyplývajú také skutočnosti, že by mal obžalovaný I. R. alebo poškodený M. G. disponovať s majetkovými aktívami, ktoré by poukazovali na získanie finančných prostriedkov z danej bankovej lúpeže. Pritom majetkový motív nie je zřejmý aj s poukazom na to, že podľa zápisnice o ohliadke miesta činu predmetného bytu poškodeného M. G. z 25. marca 2024 boli v ňom ponechané peňažné prostriedky vo väčšej sume (viac ako 50 tis. Sk, 9 tis. CZK a 200 eur) a nie je rozumný dôvod pre to, aby si páchatelia takú hotovosť nevzali, ak mal byť čin spáchaný s majetkovým motívom a keď bol podľa obžalovaného G. byt aj prehľadávaný. Samotný obžalovaný G. ani neuvádzal žiadne skutočnosti ohľadom toho, čo s danými finančnými prostriedkami, ktoré mal získať z bytu poškodeného a ktoré mali pochádzať z bankovej lúpeže mal spraviť (okrem ďalej rozvádzaného jeho tvrdenia, že tieto mal zahodiť do kanála).

Treba poukázať, že samotná svedkyňa C. X., ktorá bývala s poškodeným M. G. v danom byte, ani v jednej výpovedi neuvádzala, že by mali byť v byte peniaze, ktoré pochádzali z lúpeže banky, resp. v podobnej čiastke, v akej došlo k lúpeži a uvádzala, že v byte boli len peniaze, ktorými mali s

poškodeným platiť svadbu, malo ísť o sumu cca 40 až 50 tis. Sk ako spoločné úspory (výpoveď v prípravnom konaní), resp. na hlavnom pojednávaní uvádzala sumu 10 tis. Sk, ktoré jej dala na svadbu matka.

V tomto ohľade treba poukázať aj na tú časť výpovede svedkyne C. X., ktorá žila s poškodeným M. G., keď uvádzala, že poškodený jej dával peniaze na nájom a ostatné, asi 3 tis. Sk, pričom peniaze dostávala aj od matky (z čoho možno odvodiť, že poškodený G. a jeho priateľka nedisponovali nadmernými majetkovými pomermi). V tejto súvislosti pokiaľ sa pri ohľadke miesta činu našla okrem slovenských korún aj vyššia suma hotovosti v českých korunách (cca 9 tis. CZK), tak treba uviesť, že poškodený G. podľa výpovede svojich rodičov pracoval v minulosti v C..

Tiež vyjadrenie obžalovaného G. na hlavnom pojednávaní o tom, že peniaze, ktoré mal dostať od R. v aute po odchode z bytu poškodeného G., hodil následne v ten deň alebo na druhý deň do kanála, čo mal povedať R., ktorý ich mal z kanála vytiahnuť a doniesť na druhý deň obžalovanému G., je nedôveryhodným a vymyká sa základnej logike uvažovania, aby sa prijatých peňazí takto zbavoval, pričom malo ísť o peniaze, ktoré neboli v obale a boli hodené do mriežkovaného kanála (čo uvádzal obžalovaný G.) a mali byť s odstupom času inou osobou z kanála vybrané, keď navyše túto skutočnosť vôbec neuvádzal pri výpovedi v prípravnom konaní, hoci podrobne vypovedal ku skutku. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že aj samotná prokurátorka v odvolaní považuje výpoveď obžalovaného G. v určitej časti za nevieryhodnú (ohľadom toho, že mal obžalovaný R. doniesť poškodenému M. G. svoj podiel z lúpeže v banke).

Odvolací súd teda na základe uvedeného uvádza, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že motívom spáchania skutku mali byť peniaze z lúpeže z banky, ktoré mal prechovávať poškodený M. G., pričom prvostupňový súd uvedené v napadnutom rozsudku iba skonštatoval bez toho, aby k tomu uviedol relevantnú vysvetľujúcu úvahu či argumentáciu.

Čo sa týka obžalovaného I. R., podľa odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania nie je možné dospieť bez dôvodných pochybností k záveru, že skutok v bode 3 napadnutého rozsudku spáchal tento obžalovaný, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Vina obžalovaného I. R. T. je podľa napadnutého rozsudku v zásade opretá iba o výpoveď obžalovaného H. G., ktorá je však v rozpore jednak s výpoveďou svedkyne C. X. v časti týkajúcej sa priebehu skutku z pohľadu, či tento obžalovaný úmyselne vystrelil na poškodeného M. G., jednak výpoveď tohto obžalovaného na hlavnom pojednávaní je v rozpore s jeho výpoveďou v prípravnom konaní ohľadom toho, že neuvádzal, že videl ako mal R. pichnúť poškodeného nožom dvakrát do krku (neuvádzal to už v prvej výpovedi po podaní obžaloby na hlavnom pojednávaní 21. marca 2007), z čoho možno odvodiť, že u obžalovaného G. existovala snaha upraviť svoju výpoveď vo svoj prospech s cieľom, aby obmedzil trestnú zodpovednosť za predmetný skutok.

Obžalovaný I. R. počas celého trestného konania popiera spáchanie trestnej činnosti. Hoci bol tento v byte poškodeného relevantne trvajúce obdobie a podľa výpovede obžalovaného G. mal aj prehľadávať byt, o jeho prítomnosti v byte neboli zaistené žiadne forenzné dôkazy (na rozdiel od obžalovaného H. G.).

Výpoveď obžalovaného G. o tom, že skutok s ním vykonal obžalovaný R., spochybňuje relevantným spôsobom výpoveď svedkyne I. D., rod. H., ktorá v prípravnom konaní (na jej výpoveď poukazoval obžalovaný I. R. Č. vo svojom podaní z 12. júna 2023 prečítanom ako listinný dôkaz na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu) uvádzala (zápisnica prečítaná na hlavnom pojednávaní 29. júna 2022 za účelom odstránenia rozporov, keďže svedkyňa si už nepamätala detaily a uvádzala, že išlo o nejakú vraždu a obžalovaný G. jej na dovolenke uviedol, že spáchal nejaký trestný čin), že obžalovaný G. sa jej priznal k usmrteniu poškodeného G. s tým, že to urobil s dvomi Z., pričom dôveryhodnosti jej tvrdenia nasvedčuje obsah jej výpovede, kde uvádzala skutočnosti ohľadom priebehu skutku, ktoré jej mal uviesť obžalovaný G. (kukly na hlavách, správanie sa k C. X., písanie na lističky). Išlo pritom o priateľku

obžalovaného G., bez zisteného vzťahu k obžalovanému R. a nie je zistiteľný dôvod, prečo by si uvedený mala vymýšľať a vystavovať sa trestnému stíhaniu za krivú výpoveď.

V tomto ohľade boli prečítané na hlavnom pojednávaní listy, ktoré mala táto svedkyňa písať obžalovanému G. do výkonu väzby a pokiaľ v nich svedkyňa píše, že je nevinný, že s tým nič nemá, resp. že by nebol takej veci schopný, tak uvedené je treba chápať v kontexte obsahu daných listov, kde svedkyňa uvádza ako jej obžalovaný chýba, že ho ľúbi a teší sa na neho. Pritom svedkyňa na hlavnom pojednávaní uviedla, že na polícii vypovedala pravdu. Odvolací súd nezistil tvrdenie z napadnutého rozsudku, že táto svedkyňa vypovedala protichodne (išlo o jej vyjadrenia v listoch obžalovanému, nie výpoveď v trestnom konaní) a teda nebol relevantný dôvod neprihliadať na výpoveď tejto svedkyne. K vyjadreniu svedkyne v listoch adresovaných obžalovanému G. o jeho nevine, resp. že by nebol schopný to urobiť, treba uviesť, že samotný obžalovaný G. uvádzal, že daný skutok spáchal, hoci namieta jeho priebeh s tým, že poškodeného úmyselne neusmrtil, hoci z vykonaného dokazovania vyplýva, že na poškodeného úmyselne vystrelil.

Pokiaľ prvostupňový súd uvádza, že s výpoveďou obžalovaného G. korešpondujú výpovede svedkov C. a Š., tak odvolací súd k tomu uvádza nasledujúce skutočnosti. K svedeckej výpovedi M.H. C. sa odvolací súd vyjadril už pri skutku v bode 1 napadnutého rozsudku so záverom, že na skutočnosti ním uvádzané nebolo možné prihliadať ako na dôkaz a uvedené sa vzťahuje z rovnakých dôvodov aj na tento skutok. V prípade výpovede svedka I. Š., ktorý prijímal obvinených do väzby a pred ktorým mal obžalovaný R. na podklade toho, že mu svedok povedal, že taký mladý chlapec urobí takú hlúposť, že zavraždí človeka, odpovedať, že ho nechceli zabiť, že ho chceli iba postrašiť a že obžalovaný R. uviedol, že ich tam iba doviezol a že iba čakal na nich v aute (výpoveď svedka Š. v prípravnom konaní 21. apríla 2005) treba uviesť, že svedok si pri výpovedi na hlavnom pojednávaní 29. júna 2022 na uvedené skutočnosti nepamätal aj po prečítaní jeho predošlých výpovedí, pričom už aj pri prvej výpovedi na hlavnom pojednávaní 21. marca 2007 svedok iba všeobecne uviedol, že jeden z obžalovaných sa vyjadril pred ním, že poškodeného nechceli zabiť, len postrašiť, nevedel uviesť, kto to povedal. Odvolací súd uvádza, že na výpoveď svedka I. Š. nebolo možné prihliadnuť ako na dôkaz, keďže malo ísť o vyjadrenie obvinenej osoby pred príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže v postavení úradnej osoby pri prijímaní obvineného do väzby bez predchádzajúceho poučenia takej osoby, keď z dotknutej výpovede svedka Š. výslovne vyplýva, že uvedenému vyjadreniu obvinených osôb predchádzala zo strany svedka určitá forma navádzania či provokácie (svedok uviedol, že vyjadrenie obžalovaného nasledovalo potom, čo svedok povedal, že taký mladý chlapec urobí takú hlúposť, že zavraždí človeka). Na základe uvedeného teda odvolací súd dospel k záveru, že na skutočnosti uvádzané svedkom I. Š. nebolo možné prihliadať ako na dôkaz.

V súvislosti s výpoveďou obžalovaného G. o účasti obžalovaného R. na skutku vyvstáva otázka, z akého dôvodu mal vypovedať nepravdu o ňom a vtiahnuť ho do takého závažného konania ako je vražda inej osoby. Odvolací súd s poukazom na výpoveď obžalovaného G., keď tento na jednej strane uvádza, ako malo dôjsť k usmrteniu poškodeného G., no na druhej strane sa snaží minimalizovať svoju zodpovednosť na spáchaní skutku tým, že podstatu konania mala spáchať iná osoba, to vysvetľuje tak, že v súlade s tým sa snažil obžalovaný H. G. preniesť zodpovednosť na inú osobu, ohľadom ktorej mal vedomosť o určitom vzťahu k poškodenému M. G. či prípadnom úmysle poškodeného G. zabiť I. R., o ktorom mu mal povedať poškodený či R., resp. ohľadom tvrdenia, že mu obžalovaný R. mal povedať, že sa mu poškodený G. zmienil o úmysle zabiť G., o ktorých samotných skutočnostiach obžalovaný G. vypovedá.

Uvedené je možné vzhliadnuť aj vo vzťahu k uvádzanej účasti obžalovaného I. R. na skutku, v prípade ktorého obžalovaný H. G. na jednej strane uvádza jeho určitú účasť na skutku (požičanie motorového vozidla a sledovanie poškodeného), ktorú svoju výpoveďou však minimalizuje, resp. neguje, keď na hlavnom pojednávaní v tomto ohľade vypovedal neurčito či vyhýbavo a napríklad nevedel uviesť, či strelnú zbraň videl obžalovaný R., či a akým spôsobom ju mal R. ukazovať vo vozidle, nepovedal R. za akým účelom si požičiava jeho motorové vozidlo a chodí do S. G., hoci podľa jeho výpovede mal s ním sledovať poškodeného vo vozidle aj R., ktorému to však, že idú sledovať G.Á., nehovoril a R. nešiel do

bytu, pretože to nebola jeho vec a neuvádzal mu dôvod, z akého idú do bytu poškodeného a nevie, či mu niečo hovoril obžalovaný R.Ý..

Teda o účasti na skutku obžalovaného I. R., ktorý celé trestné konanie popiera spáchanie skutku, vypovedá iba obžalovaný H. G., ktorého výpoveď je v tejto časti nejasná, neurčitá a vyhýbavá a nie je možné z nej odvodiť, že by obžalovaný R. bol účastný na skutku, resp. že mal vedieť o úmysle spáchať nejaký trestný čin vo vzťahu k poškodenému M. G., keďže podľa výpovede samotného obvineného H. G. mu tento nemal uvádzať dôvod, prečo má ísť k poškodenému G. a nie je možné prezumovať danú vedomosť u obžalovaného I. R.. Pokiaľ pritom prvostupňový súd v napadnutom rozsudku uvádzal, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by obžalovaný bol vopred uzrozumený s úmyslom konania obžalovaných usmrtiť poškodeného, tak z vykonaného dokazovania nemožno rovnako odvodiť, že by bol vôbec uzrozumený, že by malo dôjsť k neoprávnenému vniknutiu do bytu poškodeného.

V tejto súvislosti pokiaľ bolo v konaní poukazované na podanie obžalovaného I. R. z 24. augusta 2006 ohľadom jeho vyjadrenia k návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby (č. l. 1129), tak treba uviesť, že v tomto podaní iba rozvádza výpoveď obžalovaného H. G. a zaujíma k nej stanovisko, ako by prípadne malo byť konanie uvádzané v obžalobe právne kvalifikované, čo nemožno vykladať tým spôsobom, že ide o priznanie sa obžalovaného k nejakému konaniu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že pre existenciu dôvodných pochybností o spáchaní skutku obžalovanými I. R. a I. R., bolo po zrušení napadnutého rozsudku nutným týchto obžalovaných v prípade tohto skutku oslobodiť spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že spáchali daný skutok obžaloby.

V tejto súvislosti aj ohľadom skutku v bode 1 napadnutého rozsudku odvolací súd pripomína, že na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp., ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznaní viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), resp. uznanie viny nemožno zakladať na nejednoznačných záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti. Obžalovanému musí byť vina preukázaná spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obžalovaného (in dubio pro reo). Zo zásady in dubio pro reo tiež vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného. Zo zásady prezumpcie neviny ustanovenej v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že obžalovanému musí byť vina preukázaná bez akýchkoľvek pochybností a tento nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, hoci svedčiacu v jeho prospech. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, resp. obžalovaný nemá povinnosť dokazovať svoju nevinu.

V prípade obžalovaného H. G. v súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami po zrušení napadnutého rozsudku, bol tento uznaný za vinného z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. (nepreukázaný úmysel získať majetkový prospech ohľadom úmyselného usmrtenia poškodeného), trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. a trestného činu obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. s príslušnou nevyhnutnou úpravou skutkovej vety vzhľadom na oslobodenie obžalovaných I. R. a I. R. a vypustenie spáchania trestného činu vraždy v úmysle získať majetkový prospech pri rešpektovaní zákazu reformatio in peius ustanoveného v § 259 ods. 3 Tr. por. Z pohľadu

posúdenia trestnosti činu odvolací súd vychádzajúc z § 16 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého sa v zásade trestnosť činu posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný (podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie), právne posúdil konanie obžalovaného H. G. v prípade tohto skutku podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, t. j. podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. (účinný od 1. decembra 2003) s poukazom, že Trestný zákon v neskôr účinnom znení nie je pre obžalovaného priaznivejší.

Pokiaľ odvolací súd v predošlých zrušovacích uzneseniach ohľadom rozsudkov prvostupňového súdu uvádzal určité skutočnosti ohľadom vykonaného dokazovania a z neho zistených skutočností, tak treba uviesť, že na základe zrušenia tretieho rozsudku prvostupňového súdu uznesením Najvyššieho súdu SR z 29. októbra 2015, sp. zn. 5 To 12/2015, bolo odvolacím súdom prikázané, aby prvostupňový súd vec prejednal a rozhodol v inom zložení senátu, na základe čoho bolo dokazovanie na hlavnom pojednávaní vykonané odznova v celom rozsahu, ktoré muselo byť znovu vyhodnotené, na základe čoho mohol odvolací súd dospieť aj k iným záverom oproti svojmu predošlému meritórnemu rozhodnutiu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku trestného konania a osobitne súdneho konania nepovažoval odvolací súd za primerané, aby po zrušení napadnutého rozsudku vracal opätovne vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, ale rozhodol sám rozsudkom jednak o uznaní viny obžalovaného H. G., jednak o oslobodení spod obžaloby obžalovaných I. R. a I. R., keďže vykonané dokazovanie na prvostupňovom súde doplnené v konaní pred odvolacím súdom a z neho vyplývajúce argumenty procesných strán boli už dostatočne relevantným spôsobom prejednané a prípadným vrátením veci prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie by opätovne došlo k ďalšiemu predlžovaniu trestného konania.

IV. K výroku o treste uloženému obžalovanému H. G.

Pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje § 31 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. a uložený trest musí zároveň zodpovedať účelu trestu ustanovenému v § 23 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. Účelom trestu je na jednej strane chrániť spoločnosť pred páchatel'mi trestných činov a zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti, na druhej strane má uložený trest vychovať odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život, a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti. Podľa § 31 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. pri určení druhu trestu a výmery súd u spolupáchateľ'ov prihliadne aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.), ktorý je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný (vrátane poľahčujúcich a prit'azujúcich okolností), osobou páchatel'a, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou, na druhej strane na možnosť nápravy a pomery páchatel'a.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku obžalovanému H. G. uložil podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák., nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 Z. z., § 33 písm. g), písm. ch), písm. j) Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („Dohovor“) úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov so zaradením podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do prvej nápravnovýchovnej skupiny.

Ohľadom výroku o treste obžalovaný v odvolaní žiadal uložiť primeraný trest, pričom neuvádzal konkrétne vecné námietky. Ohľadom výroku o treste namietala v odvolaní prokurátorka miernosť trestu odňatia slobody uloženého obžalovanému s poukazom, že motívom vraždy boli finančné prostriedky ulúpené z banky a skutočnosť, že obeť vraždy okrem strelných poranení bola aj brutálne bodnutá

ostrým predmetom v oblasti krku, pričom poukázala, že uložená výmera trestu odňatia slobody bola nižšia ako dovoľuje ustanovenie Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody s tým, že po tak krátkom pobyte vo výkone trestu odňatia slobody by si páchatel mohol ulúpené peňažné prostriedky užívať na slobode a navrhla obžalovanému G. uloženie úhrnného trestu odňatia slobody na šesť rokov so zaradením do tretej nápravnovychovnej skupiny.

Odvolací súd v prípade trestu uloženého prvostupňovým súdom obžalovanému H. G. v napadnutom rozsudku zistil porušenie ustanovenia Trestného zákona a uloženie neprimeraného trestu [dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por.], a to v zásade z dôvodu, že pri ukladaní trestu odňatia slobody podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. nebolo možné podľa ustanovení o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody podľa § 40 ods. 1, ods. 5 písm. a) Tr. zák. uložiť trest odňatia slobody pod päť rokov (dolná hranica trestnej sadzby ustanovenej v § 219 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 29 ods. 1 Tr. zák. je 15 rokov), a to ani s poukazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keďže obmedzenie uvádzané v § 40 ods. 5 Tr. zák. je obligatórne („nemožno uložiť“) a nie je možné ho obchádzať poukazovaním na uvedené ustanovenia Ústavy SR a Dohovoru, ktoré negarantujú uloženie trestu odňatia slobody v konkrétnej výmere.

Odvolací súd k ukladanému trestu obžalovanému H. G. po zrušení napadnutého rozsudku uvádza, že pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody za:

- trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 na 10 až 15 rokov,
- trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 3 na 1 až 5 rokov,
- trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 231 ods. 2 až na 3 roky,
- trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 na 1 až 5 rokov, resp. peňažný trest alebo prepadnutie veci.

Na jednej strane konaním obžalovaného (v spoločnom konaní s ďalšou osobou) došlo k úmyselnému usmrteniu inej osoby (ktorej boli spôsobené opakované strelné poranenia a dvakrát pichnutie nožom do krku, pričom však z vykonaného dokazovania vyplýva, že toto opakované pichnutie nožom poškodeného fyzicky vykonal spolupáchateľ, nie obžalovaný G.) po neoprávnenom vniknutí do obydľia a zotrvaní v ňom za použitia násilia a zbrane, resp. v bránení užívania osobnej slobody v úmysle uľahčiť iný trestný čin a k neoprávnenému zadováženiu strelnej zbrane. Na druhej strane ku skutkom došlo ešte v marci roku 2004, pričom ohľadom osoby obžalovaného zo spisu vyplýva, že je ženatý, otec dvoch maloletých detí (6 a 10 rokov), zamestnaný, doteraz súdne netrestaná osoba, spáchané štyri priestupky v cestnej premávke menšej závažnosti s uložením blokových pokút po 10 eur a raz 60 eur. Zo spisu vyplýva, že od spáchania skutkov uplynula doba vyše 20 rokov, pričom súdne konanie po podaní obžaloby (28. október 2005) trvalo 19 rokov, čo je neúmeraná doba, keď zo spisu nevyplýva, že by obžalovaný relevantným spôsobom prispel k samotnej dĺžke tohto konania. Nie je možné akceptovať, aby konanie v takejto veci, v zásade skutkovo a právne nevymykajúcej sa štandardu obvyklých trestných vecí (obžaloba bola podaná pre dva skutky na tri obžalované osoby), trvalo po podaní obžaloby 19 rokov (hoci prvýkrát krajským súdom vydaný rozsudok bol z roku 2007, druhý rozsudok z roku 2010 a tretí rozsudok z roku 2014). Po zrušení tretieho rozsudku prvostupňového súdu uznesením Najvyššieho súdu SR z 29. októbra 2015, sp. zn. 5 To 12/2015, bolo síce odvolacím súdom prikázané, aby prvostupňový súd vec prejednal a rozhodol v inom zložení senátu, čo malo ten dôsledok, že vec bola prejednávaná na hlavnom pojednávaní odznova, ale aj tak trvanie nového konania do vydania napadnutého rozsudku prvostupňovým súdom sedem a pol roka, je objektívne neakceptovateľná doba.

Vzhľadom na objektívne neakceptovateľnú dĺžku trestného konania a osobitne súdneho konania po podaní obžaloby bolo preto nevyhnutné, aby odvolací súd uvedené relevantným spôsobom zohľadnil pri ukladaní trestu s poukazom na právo na prerokovanie veci v primeranej lehote vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, a teda uložil trest odňatia slobody vzhľadom na okolnosti prípadu s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom

znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby v § 219 ods. 1 Tr. zák. ako trestného činu najprísnejšieho z posudzovaných (v § 219 ods. 1 Tr. zák. je ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody na 10 až 15 rokov), keďže bol podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. ukladaný úhrnný trest s poukazom, že boli spáchané viaceré úmyselné trestné činy dvoma skutkami.

Neprimeraná dĺžka trestného konania je závažným a nežiaducim javom, ktorý odporuje právu na spravodlivý proces a je v rozpore so základnými zásadami trestného konania, najmä so zásadou ustanovenou v § 2 ods. 4 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní musia prejednávať trestné veci čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou a uvedené konštatovanie vyplýva aj z ustálenej súdnej praxe z posledných rokov, podľa ktorej dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu, výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom (k tomu primerane R 10/2011, R 46/2017).

Na základe uvedených skutočností po zrušení napadnutého rozsudku odvolací súd obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky dva mesiace a dvadsaťpäť dní (ide o dobu, počas ktorej bol obžalovaný vo výkone väzby v tejto veci) so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do prvej nápravno-výchovnej skupiny, keď v zásade zohľadnil tú skutočnosť, že obžalovaný po spáchaní skutku vedie riadny život po dobu 20 rokov a nezistil relevantný dôvod, aby po tak dlhej dobe bolo nutné, aby bol obžalovaný vytrhnutý zo súčasného sociálneho prostredia s tým, aby nastúpil výkon trestu odňatia slobody, keď nezistil, že by bolo nutným z pohľadu účelu trestu chrániť spoločnosť pred obžalovaným a zabrániť mu v ďalšom páchaní trestnej činnosti (prvok represie) ani vychovávať ho k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie), pričom aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti), hoci došlo k spáchaniu najzávažnejšieho trestného činu proti životu, je po tak dlhej dobe od spáchania skutku značne zoslabený. Odvolací súd uvádza, že v prípade ukladania trestu odňatia slobody podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. je možné podľa § 40 ods. 5 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. uložiť trest odňatia slobody najmenej vo výmere tri roky.

Pokiaľ pritom prvostupňový súd v napadnutom rozsudku priznal obžalovanému poľahčujúce okolnosti podľa § 33 písm. g), písm. ch) a písm. j) Tr. zák., tak odvolací súd je toho názoru, že tieto boli priznané správne, keďže obžalovaný viedol pred spáchaním trestných činov riadny život (súdom a priestupkovo netrestaný), trestný čin úprimne oľutoval (opakovanie vyjadrenia ľútosti nad svojim konaním, naposledy ma verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bez ohľadu na tú skutočnosť, že namietal právnu kvalifikáciu) a pri objasňovaní trestnej činnosti napomáhal orgánom činným v trestnom konaní vzhľadom na podrobnú výpoveď obžalovaného v prípravnom konaní ku skutkom. Poľahčujúce a priťažujúce okolnosti sa však podľa Trestného priadku účinného do 31. decembra 2005 nevyjadrujú priamo vo výroku o treste rozsudku, ale iba v jeho odôvodnení a takto postupoval aj odvolací súd. Odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd pri aplikácii § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. zohľadnil nález Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, uverejnený pod č. 428/2012 Z. z. a teda obžalovanému neukladal trest odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby určenej podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.

Odvolací súd uvádza, že takto uložený trest obžalovanému je trestom zákonným, primeraným a spravodlivým, zodpovedajúcim závažnosti spáchaných trestných činov, okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného na jednej strane, ako aj neprimeranej dĺžke samotného konania na strane druhej a v celom rozsahu zodpovedá účelu trestu ustanoveného Trestným zákonom.

Pokiaľ prokurátorka v odvolaní žiadala uložiť obžalovanému prísnejší trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov v tretej nápravno-výchovnej skupine aj s poukazom, že nedošlo k vráteniu peňažných

prostriedkov získaných v banke trestným činom lúpeže, tak odvolací súd poukazuje, že vina iného obžalovaného ohľadom trestného činu lúpeže nebola preukázaná a rovnako ani v prípade obžalovaného H. G. spáchanie trestného činu vraždy v úmysle získať majetkový prospech.

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že na základe podaných odvolaní obžalovaných H. G., I. R. a I. R.:

- v bode I. výroku tohto rozhodnutia zrušil napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. por. v celom rozsahu,
- v bode II. výroku tohto rozhodnutia uznal obžalovaného H. G. za vinného na skutkovom základe tam uvedenom zo spáchania v bode 1 z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. a v bode 2 z trestných činov vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z., porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. a obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. s uložením úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere tri roky dva mesiace a dvadsaťpäť dní so zaradením na jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny,
- v bode III. výroku tohto rozhodnutia oslobodil obžalovaných I. R. a I. R. z dôvodu, že nebolo dokázané spáchanie skutkov týmito obžalovanými, spod obžaloby prokurátorky pre skutky právne kvalifikované v prípade obžalovaného I. R. v bode 1 obžaloby ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zák. a v bode 2 obžaloby ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák., trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a trestný čin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. a v prípade obžalovaného I. R. v bode 2 obžaloby ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák. a trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., a to na tam uvedenom skutkovom základe, pričom podľa § 229 ods. 3 Tr. por. poškodených Z. - G. poisťovňa, a.s., a O. H. X. M. and G., a.s., pobočka zahraničnej banky, odkázal s nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach.

Zároveň v bode IV. výroku tohto rozhodnutia odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava zamietol podľa § 256 Tr. por., pretože bolo nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.